

Juiste Opvatting
van de
Ahmadiyya Beweging

Maulana Muhammad Ali

Juiste Opvatting van de Ahmadiyya Beweging

Juiste Opvatting van de Ahmadiyya Beweging

Uit het boek *The Ahmadiyya Movement*

door

Maulana Muhammad Ali

Eerste hoofd van de Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam, Lahore
en wereldbekende auteur van verschillende boeken over de Islam

Vertaald door

Reza Ghaforkhan

Stichting Ahmadiyya Isha'at-i-Islam

Oorspronkelijk uitgegeven in het Oerdoe als
hoofdstuk 4 van het boek *Tahrīk Ahmadiyya*, december 1931

Uitgegeven in het Engels in *The Ahmadiyya Movement*, 1966

ISBN: 978-90-5268-017-0

Nederlandse uitgave

© 2006 Stichting Ahmadiyya Isha'at-i-Islam

Postbus 73857 – 2507 AJ Den Haag, Nederland

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

- De Ahmadiyyat is geen aparte godsdienst, 7*
- Het is zelfs geen sekte in de normale zin des woords, 10*
- Houding tegenover vraagstukken van jurisprudentie, 12*
- Een Beweging voor de islam, 12*
- De dood van Jezus Christus, 13*
- Belangrijkheid van de aanspraken, 15*
- Visioenen van de heilige profeet Mohammed worden bewaarheid, 17*
- De Ahmadiyyat is de enige interpretatie van deze visioenen, 20*
- De Ahmadiyyat is een juiste interpretatie van de islam, 22*
- Karakteristieke kenmerken van de Ahmadiyya Beweging, 26*
- Het tweede kenmerk: De islam wordt niet door het zwaard
verspreid, 30*
- Ahmadiyyat en het doden van afvalligen, 32*
- Ahmadiyyat en djihaad, 33*
- Het derde kenmerk: De Koran geniet voorrang boven alles, 35*
- De glorie van de Koran gemanifesteerd, 40*
- Het vierde kenmerk: De islam is een rationele en wetenschappelijke
godsdienst, 41*
- Nieuw licht omtrent het interpreteren van de Koran, 44*
- Het vijfde kenmerk: Wederopleving van islamitische broederschap, 45*
- Het zesde kenmerk: De deur van idjtihād staat open, 48*
- Het zevende kenmerk: Eenheid onder de moslims, 49*

Het achtste kenmerk: De betekenis van paradijs en hel op juiste wijze uitgelegd, 52

Het negende kenmerk: De theorie van opheffing verworpen, 55

Het tiende kenmerk: Geloof in de overheersing van de islam, 56

Appendix 1

Werd de leerstelling van djihaad afgeschaft door de Stichter?, 62

Appendix 2

Belasterde de Stichter Jezus en zijn moeder?, 70

Appendix 3

Het gebruik van harde taal tegen de 'oelama', 78

De Ahmadiyyat is geen aparte godsdienst

Er heersen onder de mensen vele misvattingen over de Ahmadiyya Beweging. De grootste daarvan is dat het een godsdienst is die geheel apart staat van de islam zoals het Babisme en het Bahaïsme. De basis van deze verkeerde gedachte is dat Mirza Ghulam Ahmad van Qadiān, de Stichter van de Ahmadiyya Beweging, aanspraak maakte op het profeetschap. Deze aantijging is reeds op de voorgaande pagina's weerlegd.¹ Maar er zijn sommigen die zover gaan door te zeggen dat de Ahmadi's een andere *kalima* (geloofsformulering) hebben, een andere gebedsvorm, een ander Boek naast de Koran en een andere *qibla*.² Al deze beschuldigingen missen elke grond.

Het is duidelijk dat indien de Ahmadiyyat een aparte godsdienst zou zijn, zoals het Babi- of het Bahai-geloof, dan zouden haar activiteiten zich niet beperkt hebben tot de verspreiding van de islam. Welk werk er ook in dit tijdperk is verzet met betrekking tot de verspreiding van de islam in Europa, Amerika en andere landen op de wereld, een aanzienlijk deel daarvan is te danken aan de volgelingen van de Ahmadiyya Beweging. In dit verband is de literatuur die door moslims wordt voortgebracht hetzij het resultaat van de activiteiten van deze Beweging, hetzij onder haar invloed uitgevoerd. Indien de Ahmadiyyat iets anders was dan de islam, of vijandig zou staan daar tegenover, dan zou zij niet zoveel nadruk hebben gelegd op het in het leven roepen van moslimse missies en het verspreiden van islamitische literatuur over de hele wereld. Het Babisme bestond reeds vijftig jaar voor het begin van de Ahmadiyya Beweging. Maakte zij aanvang met enig islamitische missie of publiceerde zij enig islamitische literatuur? Indien de Ahmadi's een godsdienst zouden hebben die anders was dan de islam, dan zouden zij hun volle inspanningen gericht hebben op de ontwikkeling van dat 'nieuwe' geloof, maar aangezien zij zich helemaal toegelegd hebben op de

¹ Verwezen wordt naar het boek, waarvan dit boekje een hoofdstuk vormt.

² Plaats waartoe men zich richt tijdens het gebed

dienst van de islam, kunnen zij, en doen zij dat ook niet, geen trouw zweren aan enig andere godsdienst dan de islam.

Het is inderdaad waar dat een groep, afkomstig uit de volgelingen-groep van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad, nl. de volgelingen van de Qadiani beweging, een aanspraak op het profeetschap aan hem hebben toegeschreven, maar zij bevinden zich echter nog steeds in een tussengebied. Hoewel zij op grond van hun geloof in een dergelijk profeetschap alle moslims van de wereld tot ongelovigen (*kafirs*)³ hebben verklaard, hebben zij echter nog geen nieuwe geloofsformulering (*kalima*) aangenomen voor zichzelf. En hoewel volgens hun geloofsovertuiging een persoon de schoot van de islam niet binnentreedt zolang hij Mirza Ghulam Ahmad niet accepteert als een profeet en niet formeel een eed in die zin aflegt, hebben zij, tot dusver, geweigerd voor zichzelf een nieuwe *kalima* te formuleren en houden zij zich slechts aan de islamitische geloofsformule:

La ilaha ill-Allah, Moehammad-oer rasoel-oellah

“Er is geen god dan Allah, Mohammed is Allah’s Boodschapper.”

Maar dit is, zoals ik heb gezegd, slechts een tussenfase of een toestand van besluiteloosheid. Zij zullen hetzij, op den duur, het geloof in het profeetschap van de Beloofde Messias moeten laten varen, hetzij een aparte *kalima* en een aparte godsdienst voor zichzelf moeten samenstellen.⁴ De logische conclusie van hun geloofsovertuiging – nl. dat een ieder die Mirza Ghulam Ahmad niet als een profeet accepteert een *kafier* is en buiten de grenzen van de islam staat⁵ – is dat de *kalima* niet meer geldig is. Vandaar dat wanneer de

³ Mirza Bashir ud-Din Mahmud Ahmad, *The Truth about the Split* (Qadiān, India, 2^e editie, 1938), p. 55, 140, 185, etc.

⁴ Zie noot van de vertaler op pagina 61.

⁵ “Dat alle zogeheten moslims die zijn *bai’at* nog niet formeel zijn binnengetrepen, waar zij zich ook mogen bevinden, *kafirs* zijn en buiten de grenzen van de islam staan, zelfs al hebben zij nog nooit gehoord van de naam van de Beloofde Messias. Dat deze geloofsopvattingen mijn

aanvaarding van de *kalima* een persoon niet meer in de schoot van de islam houdt – en zelfs de vierhonderd miljoen moslims op de wereld die hun geloof daarin betuigen, worden tot *kafirs* en buiten de grenzen van de islam verklaard – dan moet men er noodzakelijkerwijze van uitgaan dat deze *kalima* afgeschaft is en dat het boodschapperschap en profeetschap van een persoon, van wie het essentieel is geworden hem te accepteren om de schoot van de islam binnen te treden, een wezenlijk deel moet uitmaken van de nieuwe *kalima*. Indien men geen afstand doet van het geloof in het profeetschap van Hazrat Mirza, dan zal er een tijd komen dat deze mensen een aparte *kalima* en een aparte godsdienst zullen moeten samenstellen en zal hun relatie met de islam als die van de Babi's en de Bahais worden, die de islam als een echte religie van het verleden beschouwen, maar die met betrekking tot de huidige tijd alleen hun eigen geloof als het ware zien – de islam en de *kalima* zijn door hen afgeschaft.

De Qadiani's hebben zichzelf voor een dilemma geplaatst. Zijn proberen tegelijkertijd in twee boten te varen. Aan de ene kant verklaren zij vierhonderd miljoen moslims – gelovigen in de *kalima* – tot *kafirs* en aan de andere kant rekenen zij zichzelf tot moslims, terwijl zij weigeren een nieuwe *kalima* en een nieuw geloof aan te nemen. Maar deze toestand kan niet lang meer duren. Hetzij zal de weerzinwekkendheid van een dergelijke leerstelling op z'n minst een afkeer in de gedachten bij de meeste van deze mensen creëren en zullen zij het nalaten een aanspraak op het profeetschap aan Hazrat Mirza toe te schrijven, hetzij zullen zij het uiteindelijke resultaat van hun geloofsopvatting accepteren, wat is dat zij de oude *kalima* zullen afdanken om plaats te maken voor een nieuwe. De Ahmadiyya Beweging was in haar oorspronkelijke vorm in ieder geval noch een nieuwe godsdienst, noch is zij, tot dusver, uitgegroeid tot een nieuwe godsdienst onder de volgelingen van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad.

volledige instemming genieten, erken ik zonder aarzeling.” (Mirza Bashir ud-Din Mahmud Ahmad in zijn boek *The Truth about the Split*, Qadiān, India, 2e editie, 1938, p. 55-56)

Het is zelfs geen sekte in de normale zin des woords

Elke godsdienst op de wereld is verdeeld in sektes, die in het algemeen met elkaar verschillen in hun grondbeginselen. Bijvoorbeeld, sommige christenen beschouwen Jezus Christus als God, of als de zoon van God en anderen nemen hem aan als mens en met de voortschrijdende toename van kennis neemt deze groep in getal toe. Dit betekent dat zowel de gelovigen van een Drie-enige God, als degenen die geloven in één God, allen christenen zijn. Evenzo zijn er onder de hindoes velen die geloven in één God en zijn er anderen die afgoden aanbidden en geloof hebben in drie honderd en dertig miljoen goden. Sommigen beschouwen de Veda's als het gesproken woord van God en anderen achten dat die door mensen zijn samengesteld. Zulke meningsverschillen dienen in feite aangeduid te worden als fundamentele sektarische verschillen.

In dit opzicht bestaan er in de islam geen sekten. Alle sekten van de islam zijn het met elkaar eens over de fundamentele van de godsdienst. Allen geloven in één God en in het Eindprofeetschap van Mohammed. Allen beschouwen de Koran als het laatste geopenbaarde Boek van God, dat geen enkele verandering in zijn tekst heeft ondergaan. Allen richten zich naar dezelfde *qibla* tijdens het gebed. Maar tegelijkertijd met deze eensgezindheid dat allen in één God, één Boodschapper, één *qibla* en één Boek geloven, hebben er meningsverschillen bestaan over minder belangrijke punten en details van de godsdienst. Sommige moslimse Imams zijn na zorgvuldige overdenking tot verschillende conclusies gekomen omtrent bepaalde godsdienstige levenszaken. Verscheidene moslimgroepen hebben naar eigen keuze deze Imams gevolgd en dit heeft geleid tot de vorming van verschillende gedachtescholen in de islam. De verschillen die er onder deze sekten bestaan, zijn geen verschillen in de fundamentele van de godsdienst, maar in zaken van jurisprudentie, of de details van godsdienstige gebruiken. Dit soort van meningsverschillen is in feite een zegening, zoals van de Profeet is overgeleverd dat hij heeft gezegd: “Verskil van mening in mijn *oemma* is een

zegening”, omdat dit tegelijkertijd met eenheid een weg opent voor vrijheid van mening. Vrijheid in opvattingen en een vrije oordeelsvorming (*idjtihād*) zijn in feite een grote zegening die bijdragen tot de bevordering van kennis en studie en die iedere persoon leren om diep na te denken. De sektarische verschillen bij de moslims zijn derhalve van geen werkelijke importantie. Maar het fundament van de Ahmadiyya Beweging is op geen enkel van zulke sektarische verschillen gebaseerd. Het hoofdkenmerk van deze Beweging is heden hetzelfde zoals het voorheen was, nl. de verdediging en verbreiding van de islam. Waarin deze Beweging ook verschilt met andere moslims, het houdt absoluut geen verband met zaken van jurisprudentie of de details van de godsdienst, maar slechts met zaken omtrent de verdediging en verbreiding van de islam. De geschiedenis van de Beweging getuigt van het feit dat toen Mirza Ghulam Ahmad deze organisatie stichtte, hij niet van mening verschilde met andere moslims over enige godsdienstige doctrine. De doelstelling van het oprichten van deze organisatie was enkel de bescherming en verspreiding van de islam. Hoewel hij zelfs daarvoor al, al zijn tijd besteedde aan dit edele doel, legde hij echter onder Goddelijk bevel een blijvende basis vast voor de verspreiding van de islam volgens het Koranische vers:

*“En onder jullie dient er een groep te zijn die uitnodigt tot het goede en beveelt wat recht is.”*⁶

Onmiddellijk daarna begon hij met het schrijven van *Fath Islam*, waarin hij het werk van het verspreiden van de islam in vijf hoofdtakken onderverdeelde. In dit stadium werd aan hem openbaar gemaakt dat het geloof in de lichamelijke opstijging en het voortleven van Jezus Christus een obstakel vormde op de weg van de vooruitgang van de islam. Het was op grond van deze Goddelijke openbaring waarop zijn aanspraak was gebaseerd en het was om deze reden dat de moslims zich tegen hem begonnen te keren.

⁶ De Koran, 3:104.

Houding tegenover vraagstukken van jurisprudentie

Ten opzichte van alle zaken met betrekking tot *fiqh* (jurisprudentie) is de houding van Ahmadi's volkomen liberaal. De details van de wet, zoals voorschriften m.b.t. het huwelijk, echtscheiding, erfenis, gebed, vasten, wassing, etc., die grote onenigheid veroorzaakten onder de moslimse *oelama*, baren hen in het minst geen zorgen. Zij genieten volledige vrijheid in deze zaken. Het is correct te zeggen dat de Ahmadiyya Beweging eerder een synthese is van de verschillende gedachtescholen in de islam gebaseerd op *fiqh* en hen uitnodigt tot eenheid door hun meningsverschillen te tolereren en te negeren. Welk minder belangrijk meningsverschil de Ahmadiyyat ook heeft met andere moslimsekten, het houdt, zoals reeds is opgemerkt, slechts verband met de verbreiding en verdediging van de islam. Derhalve, indien de Ahmadiyyat een sekte is in de islam, dan lijkt zij niet op de sekten van andere godsdiensten, omdat er in de islam geen sekten bestaan in die zin. En zij lijkt ook niet op andere sekten in de islam die gebaseerd zijn op verschillen in *fiqh*, omdat zij in die zin een synthese is van al deze sekten. Het is een sekte in de islam in de zin dat zij voor de bevordering van de zaak van de islam nadruk heeft gelegd op bepaalde punten en effectieve middelen heeft ontworpen om de vijandige krachten die tegen de islam werken het hoofd te bieden. De taak van de interne hervorming van de moslims zelf valt binnen de sfeer van haar programma.

Een Beweging voor de islam

Vanwege het feit dat de Ahmadiyya Beweging zich in bepaalde opzichten scherp onderscheidt van andere islamitische groepen, kan zij een sekte of gedachteschool in de islam genoemd worden, waarvan de voornaamste doelstelling is de moslims bewust te maken en hun inspanningen voor de verspreiding van de islam eendrachtig te versterken. Het is niet haar doel om zich te concentreren op, of het in stand houden van meningsverschillen van geringere importantie

zoals andere gedachtescholen in de islam doen. Haar ideaal is hoe dan ook veel hoogstaander en staat boven elke vorm van sektarisme.

Indien het doel van deze beweging het bewijzen van de dood van Jezus Christus zou zijn en de juistheid vaststellen van de aanspraken van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad als de Beloofde Messias, *Mahdi* en *Moedjaddid*, dan zou zij misschien geclassificeerd kunnen worden als een sekte zoals andere sekten in de islam. Maar dit is niet waarvoor de Ahmadiyya Beweging staat. Dit zijn slechts middelen om een doestelling te bereiken. En wat is die doestelling? De zaak van de islam verspreiden en versterken op de wereld en de moslims in beweging zetten voor deze heilige taak.

De dood van Jezus Christus

Het geloof in de dood van Jezus Christus wordt als het meest belangrijke kenmerk beschouwd van de Ahmadiyya Beweging. Er zijn moslimse godgeleerden geweest zoals Imam Boechari en Imam Malik, die geloofden in de dood van Jezus Christus. Imam Boechari heeft in zijn Hadies-verzameling van Ibn Abbās opgetekend dat de betekenis van *moetawaffi-ka*, *moemitoe-ka* is (d.w.z. *Ik zal u doen sterven*).⁷ Dit betekent dat hij *tawaffa* niet nam in de betekenis van het nemen van het lichaam en de ziel tezamen zoals bepaalde mensen nadien aannamen. Evenzo geloofde Imam Malik in de dood van Jezus Christus: *Wa qala Malik-oen mata*, d.w.z. ‘En Malik zei, hij is gestorven’.⁸

Het feit dat twee personen van zo’n groot kaliber geloofden in de dood van Jezus Christus laat zien dat er onder de vroege moslimse godgeleerden anderen geweest moeten zijn die een soortgelijke opvatting voorstonden. De metgezellen van de Heilige Profeet lijken allen eensgezind te zijn over dit punt. Want ten tijde van de dood van

⁷ Al-Boechari, 65:12.

⁸ Imam Muhammad Tahir van Gujrat, *Madjma Bihār al-Anwār* (Lucknow, India, Nawat Kishore Press), vol. 1, p. 286, en *Ikmāl al-Ikmāl*, Sharh Muslim, vol. 1, p. 265.

de Heilige Profeet werden die metgezellen, die niet konden geloven dat het droevige bericht waar was, tot zwijgen gebracht door Aboe Bakr door het opzeggen van het vers: “*En Mohammed is niets meer dan een boodschapper; boodschappers vóór hem zijn reeds heen-gegaan.*”⁹ Alle metgezellen waren er dus tamelijk van overtuigd dat net als *alle* andere profeten ook hun Profeet dit wereldse leven had verlaten. Dit was de eensgezinde mening van de metgezellen van de Profeet over de dood van Jezus Christus. Indien iemand van hen geloofde dat Jezus nog leefde, dan zou hij daarop gewezen moeten hebben.

Ook in deze tijd geloofden wijlen Sir Sayyid Ahmad van Aligarh, *Moefiti* Muhammad Abduh en *Sayyid* Rashid Rada van Egypte in de dood van Jezus Christus. Ook vele andere *oelama* van India delen deze opvatting, maar zijn bang dit in het openbaar uit te spreken, aangezien een dergelijke opvatting voldoende is om hen als pro-Ahmadi te stigmatiseren. Mensen zijn in zo'n hoge mate wantrouwend geworden, dat iemand die slechts zoiets zegt, gezien wordt als iemand die een geheime bondgenoot is van de Ahmadiyya Beweging. Aangezien de aanspraak van Hazrat Mirza gebaseerd is op de dood van Jezus Christus, deinzen de moslimse *oelama* en enkele hedendaagse vertalers van de Heilige Koran steeds meer terug deze opvatting als juist te aanvaarden.

Het is duidelijk dat het vraagstuk van het leven of de dood van Jezus Christus niet een van de fundamenten van de islam is, noch maakt het deel uit van zijn *foeroe* (*lett.* takken). Hoe komt het dan dat het een van de onderscheidende kenmerken van deze beweging is geworden? Zoals eerder besproken, is het hoofddoel van de Ahmadiyya Beweging de verspreiding van de islam, in het bijzonder in het Westen, alwaar zij de hevige aanvallen van de *Daddjaal* (Antichrist) onder ogen moet zien; het geloof in het fysieke leven van Jezus Christus is het grootste obstakel voor de verspreiding van de islam onder de christenen. Indien Jezus Christus gedurende de

⁹ De Koran, 3:143.

afgelopen tweeduizend jaar levend in de hemel is met zijn lichaam van stof en geen voedsel nuttigt en boven de behoeften en noodzakelijkheden van het stoffelijke leven staat zonder enige verandering aan zijn lichaam te ondergaan, dan behoort hij zeker niet tot het menselijk ras. Indien hij daadwerkelijk begiftigd is met deze bijzondere eigenschappen, dan is zijn lichaam onsterfelijk. Dit is het argument dat de christenen zeer krachtig naar voren brengen. Moslims die geloven in het voortleven van Jezus Christus vormen een gemakkelijke prooi voor hen. Het logische gevolg van hun vreemde opvattingen is dat Jezus Christus ver boven een normaal mens staat en eerder nog een deelgenoot is in Goddelijkheid. Het is niet de moeite waard om onder deze omstandigheden erop uit te trekken en de islam tot de christenen te prediken. Om deze reden heeft Hazrat Mirza Ghulam Ahmad benadrukt om een dergelijke foute zienswijze over Jezus Christus uit te roeien.

Belangrijkheid van de aanspraken

De juiste opvatting over de Ahmadiyya Beweging is slechts dat zij een belangrijke beweging is voor de verspreiding, ontwikkeling en verdediging van de islam op de wereld en dat alle onderscheidende kenmerken die zij heeft middelen zijn om dit grote doeleinde te bereiken. Dit geldt zozeer dat het aanvaarden van de aanspraken van de Stichter niet alleen een doel op zich is, maar ook een middel om het doel van de verspreiding van de islam te bereiken. Het belangrijkste is dat wanneer men deze aanspraken aanvaardt, dan voelt men een zeer sterk geloof in zichzelf dat kracht geeft om elk offer te brengen omwille van de islam. De logica van deze opvatting kan een ieder al dan niet bevredigen, maar het is een feit dat degenen die in het gezelschap verkeerden van de Stichter van de Beweging, of in geestelijke contact met hem kwamen na zijn dood, een echte geestdrift voelden voor de verspreiding van de islam en er volledig van overtuigd raakten dat de islam de wereld zou overwinnen. Het lijkt erop alsof er iets in ons ontbreekt waardoor we ons niet opgewassen tonen tegen de situatie en de wereld kennis laten maken

met de echte leringen van de islam. Aan de andere kant bezit de islam zo'n geestelijke schoonheid van binnenin dat of het nu het materialisme is, dat tegenwoordig alles met zich mee lijkt te vernietigen, of het christendom dat zich over de wereld lijkt te verspreiden, of de dominantie van ieder andere kracht, dit alles zal door de islam onderworpen worden; alle hoofden zullen zich moeten buigen voor haar onoverwinnelijke beginselen van vrede en geestelijk welzijn. Dit geloof en deze liefde voor de religie van de islam inspireert iedere Ahmadi om zijn best te doen voor de zaak van de islam.

Zonder geloof en liefde kan er geen wil tot opoffering bestaan. Het geestelijke contact met de Stichter stimuleert dit geloof en deze liefde in de Ahmadi's. Er treedt dus een verandering in hen op, net zoals een boom waarop wordt geënt. Dit is de reden waarom er een enorm verschil bestaat tussen de houding van een Ahmadi en die van een niet-Ahmadi. De tweede wacht op de komst van iemand anders die hem zal helpen in de zaak van de islam en de eerste is ervan overtuigd dat dit zijn werk is en dat hij het is die daarvoor verantwoordelijk is en de kracht heeft dat te doen. De verschillen in de zienswijzen van deze twee personen zijn zeer duidelijk. Het wachten op de komst van Jezus Christus uit de hemel is een uitvlucht van een escapist. Het geloof in de aanspraken van de Stichter geeft leven aan moslims en zij weten voor eens en altijd dat er niemand van boven komt om hen uit de poel van wanhoop te halen, waarin zij zo diep zijn gezonken; zij moeten zelf veel moeite doen voor hun eigen verlossing.

Zij die trouw zweren aan de Stichter weten zeer goed dat de profetieën van de Heilige Profeet zijn uitgekomen. In die dagen werd voorspeld dat de dagen van de glorie van de islam gevolgd zouden worden door armoede en misère onder de moslims, maar dat de islam opnieuw omhoog zou rijzen in haar volle pracht en de wereld met haar geestelijke kracht zou overweldigen en dat het tijdperk van de voorwaartse mars van de islam opnieuw zou beginnen. Dit is het tijdperk waarin de profetieën die verband houden met de overheer-

sing van de islam met de komst van de Messias vervuld zullen worden. Het is nu onze plicht om de boodschap van de islam naar alle uithoeken van de wereld te brengen. De kracht om de harten te veroveren, is de islam eigen. Maar de moslims moeten werken en zweten voor zijn succes.

De acceptatie van de aanspraken van de Stichter heeft dus de lethargische houding van zijn volgelingen veranderd. Het heeft hen een nieuwe geloofskracht gegeven die achter alle activiteiten van de Ahmadiyya Beweging merkbaar is. Dit is het enige doel van het accepteren van Mirza Ghulam Ahmad als de Beloofde Messias, *Mahdi* en *Moedjaddid*. Dit betekent niet dat de islam daarvoor onvolmaakt was en dat onze godsdienst geperfectioneerd werd door het accepteren van de Stichter. De islam werd in feite geperfectioneerd op het moment van de openbaring van het vers: *Deze dag heb Ik voor jullie jullie godsdienst vervolmaakt*,¹⁰ maar het geloof in de mens blijft toe- en afnemen, zoals we dit aantreffen in *Boechari*: “Het geloof neemt toe en neemt af”.¹¹ De aanvaarding van de aanspraak van de Beloofde Messias is een grote bron voor het versterken van ons geloof in de islam. De aartsmoeilijke taak van de verspreiding van de islam kan niet uitgevoerd worden zonder dit sterke geloof, vooral wanneer dit pad niet bezaaid ligt met uiterlijk eerbetoon en glorie en het niet de opwindendheden en aantrekkelijkheden van een avontuurlijk leven kent, zoals dat van een politicus.

Visioenen van de heilige profeet Mohammed worden bewaarheid

In feite is het zo dat indien we even stil staan bij het onderwerp, we erachter komen dat de Ahmadiyya Beweging nieuwe wegen heeft geopend voor de glorie en het succes van de missie van de Heilige Profeet. Zij heeft de gewone moslims laten zien hoe de profetieën, die dertienhonderd jaar geleden werden gedaan, nu bewaarheid zijn. Dit is in feite een bron van grote hulp geworden om hun geloof in de

¹⁰ De Koran, 5:3.

¹¹ *Al-Boechari*, 2:32.

Heilige Profeet te vergroten. Alle gebeurtenissen op de wereld die door de Heilige Profeet werden voorspeld, hebben zich voor onze ogen afgespeeld. De *oelama* hebben die profetieën dag in, dag uit gelezen, maar hebben de betekenis ervan niet begrepen.

Er was slechts één persoon die de sluier lichtte van deze berichten en ze met betrekking tot ons tijdperk interpreteerde. Die ene persoon was Mirza Ghulam Ahmad van Qadiān. Om deze sluier van de duisternis op te tillen, was er het licht nodig dat van boven komt. Het was, uiteraard, onder hemelse leiding dat hij vele verkeerde denkbeelden omtrent deze berichten ophelderde. Berichten over de Antichrist en de Gog en Magog, elders besproken, die de diepte van het geestelijke inzicht van de Heilige Profeet onthullen, maken slechts een deel uit van deze profetieën waarop de Stichter licht had geworpen. Er staan ook andere profetieën vermeld in de Koran en de Hadies die uit zijn gekomen en de Ahmadiyya Beweging heeft de aandacht daarop gericht om het geloof in de visioenen van de Heilige Profeet te versterken. Bijvoorbeeld, de grote Wereldoorlog wordt *al-moelhamat al-koebra* of *al-moelhamat al-oezma* genoemd,¹² wat bekend is als de Grote Oorlog. De Eerste Wereldoorlog (1914-1918) staat exact bij die naam bekend. Er staat ook opgetekend dat de christenen (*Ar-Roem*) in die tijd de andere volken verre in aantal zouden overtreffen,¹³ en dat de moslims zeer hard door hen zouden worden behandeld;¹⁴ *Ar-Roem* wijst in de verslagen op de Christelijke naties. En dat de moslims zo zwak zouden worden dat het zou lijken alsof andere naties hen totaal zouden verzwelgen.¹⁵ Hun onderlinge twisten, het elkaar verklaren tot ongelovigen (*kafirs*), het verdwijnen van de kennis van de Koran onder hen, hun aanbedding van uiterlijke ceremoniën, het treden in de voetstappen van de joden en de christenen, hun mentale en morele verval, dit alles staat in de Hadies vermeld. Het ontbreken van geloof en godsdienstige kennis, de

¹² *Misjkāt*, Hoofdstuk *Al-Malaham*.

¹³ *Moesnad Ahmad*, vol 4, p. 230.

¹⁴ *Ibid*.

¹⁵ *Tirmizi, Ibn Mādjah*.

schaarste aan mensen die geïnteresseerd zijn in geestelijke zaken, wordt ook herhaaldelijk daarin beschreven. De ongodsdienstigheid waarop de hele materiële wereld heden zo trots is, werd ook dertienhonderd jaar geleden door de Heilige Profeet voorspeld. Tegelijkertijd werd de overvloed van materiële rijkdommen ook in de verslagen opgetekend. Op gelijke wijze noemt ook de Koran vele profetieën met betrekking tot dit tijdperk. Bijvoorbeeld, het afstand doen van de kamelen voor comfortabelere en snellere vervoersmiddelen:

*“En wanneer de kamelen zullen worden verlaten.”*¹⁶

En ook in de Hadies treft men aan:

*“Er zal zeker geen acht meer geslagen worden op de kamelen, zodat zij niet meer gebruikt zullen worden om rap te gaan (van de ene plaats naar de andere).”*¹⁷

Barbaarse volken zullen geciviliseerd worden:

*“En wanneer de wilde volken bijeen verzameld zullen worden.”*¹⁸

En alle volken op de wereld zullen in nauw contact met elkaar komen:

*“En wanneer de mensen worden verenigd.”*¹⁹

Tijdschriften, kranten, pamfletten etc. zullen in overvloed uitgegeven worden:

¹⁶ De Koran, 81:4.

¹⁷ Imam Muhammad Tahir van Gujrat, *Madjma Bihār al-Anwār* (Lucknow, India, Nawat Kishore Press), vol. 3, p. 165; *Misjkāt*, Hfst. Nederdaling van de Messias.

¹⁸ De Koran, 81:5.

¹⁹ *Ibid.*, 81:7.

*“En wanneer de boeken worden verspreid.”*²⁰

Deze en vele andere profetieën kan men min of meer in elk tijdperk aantreffen, maar de meeste ervan zijn specifiek op onze eigen tijden van toepassing. Het tijdperk waarin we leven, dat zichzelf onderscheidt van alle voorgaande tijdperken, is met zo'n helderheid in deze verslagen beschreven, dat dit het menselijk verstand gewoonweg verbluft. Dit wekt een nieuw geloof op in de visioenen van de Heilige Profeet. Door aandacht te vestigen op al deze aspecten heeft de Ahmadiyya Beweging in feite een nieuw pad geopend voor het bewijzen van de waarheid van de islam en van de islamitische tradities.

De Ahmadiyyat is de enige interpretatie van deze visioenen

Aan de Heilige Profeet werd, dertienhonderd jaar geleden, niet alleen getoond wat de islam zou gaan overkomen, maar ook welke rampen de wereld onder ogen zou zien. Hij maakte in zijn profetieën melding van al deze gebeurtenissen. Op gelijke wijze is de verschijning van de Beloofde Messias en het ontstaan van de Ahmadiyya Beweging ook een schakel in de keten van deze gebeurtenissen. Aangezien alle andere zaken wijzen op de waarheidlievendheid van de Heilige Profeet, zo dient ook het bestaan van de Ahmadiyya Beweging in dit tijdperk een soortgelijk doel. Alle bovengenoemde gebeurtenissen hielden nauw verband met de verschijning van de Beloofde Messias. Het was niet mogelijk dat de Messias vóór de vervulling van deze tekenen zou zijn gekomen. Als zulke tekenen worden vervuld, dan moet de Messias ook komen, aangezien deze gebeurtenissen vervlochten zijn met zijn verschijning. Maar indien er slechts enkele tekenen zijn uitgekomen en we nog moeten wachten op de vervulling van de rest, dan zouden we ook nog steeds op de komst van de Messias kunnen wachten. Maar als al die gebeurtenissen hebben plaatsgevonden, waarom zou dan de komst van de Messias, het centrale deel van alle bewijzen, voor onbepaalde tijd uitgesteld zijn?

²⁰ Ibid., 81:10.

De dominantie van de islam over de andere godsdiensten is volgens de Hadies verbonden met zijn komst. Indien Gog en Magog heersen op de aarde die wij bewonen en zij alle rijkdom en macht van de wereld hebben veroverd, indien de Antichrist de mensheid op een dwaalspoor brengt en indien de moslims de Koran helemaal zijn vergeten en zich op treurige wijze inlaten met ruzies en elkaar met modder bekladden over onbelangrijke meningsverschillen, indien de *oelama* verstoken zijn van alle begrip van de waarheid en realiteit en zich slechts bezighouden met de uiterlijkheden van aanbidding en het echte geloof, zoals de traditie vertelt, is opgestegen naar de Pleiaden, indien dit alles heeft plaatsgevonden en de islam helemaal omgeven is door alle soorten van tegenspoed, zou het antwoord van God, Almachtig en Alwijs, dan kunnen zijn dat de islam van alle kanten leed ondergaat, maar dat Zijn belofte van zijn²¹ verlossing niet tot vervulling komt in dit uur van grote nood? Dit is echter niet mogelijk. Indien men eventjes over dit punt nadenkt, dan zal men snel inzien dat de verschijning van de Beloofde Messias nog duidelijker is dan al deze zaken. Want hij was het die onze aandacht richtte op deze wereldgebeurtenissen om aan te tonen dat al deze voorvallen de profetieën en visioenen van de Heilige Profeet gaan vervullen. Elk teken werd voor onze ogen geplaatst, maar we konden dat niet doorgronden; we lazen dag en nacht erover in de boeken van de Hadies, maar konden het niet begrijpen. Zowel over onze ogen als over de ogen van degenen die anderszins wereldwijs waren, of de *oelama* of de zogeheten geestelijke leiders, lag een sluier van duisternis. Het was Mirza Ghulam Ahmad die deze sluier van onwetendheid aan flarden reet en daar onder vandaan verschenen er stralende bewijzen van de waarheidlievendheid van de Heilige Profeet. Indien Hazrat Mirza niet was verschenen, dan zouden al deze zaken verborgen zijn gebleven voor de wereld. Ondanks het feit dat er honderden gebeurtenissen zijn waardoor de dromen en visioenen van de Heilige Profeet worden vervuld, de uitsluitende en enige interpretatie van dat alles is de Ahmadiyyat.

²¹ Van de islam (*noot van de vert.*)

De Ahmadiyyat is een juiste interpretatie van de islam

De Ahmadiyyat is niet alleen een interpretatie van de profetieën en visioenen van de Heilige Profeet, maar zij is ook een juiste interpretatie van de islam. Zij is geen aparte godsdienst, noch een aparte sekte. Zij is echter, zoals hiervoor is uitgelegd, een belangrijke beweging voor de verspreiding van de islam. Maar aangezien het voor de verspreiding van de islam nodig is dat de islam in zijn ware vorm gepresenteerd moet worden en alle smetten en misvormingen eruit verwijderd moeten worden om het tot een bron van aantrekkelijkheid voor de mensen te maken, heeft Almachtige Allah, Die de *Moedjaddid* van dit tijdperk inzicht had gegeven, zodat hij in staat was de vervulling van de visioenen van de Heilige Profeet in de wereldgebeurtenissen te zien, hem dan ook bevoorrecht met het geestelijke inzicht om alle dwalende geloofsopvattingen te identificeren die in de weg stonden van de vooruitgang van de islam. De Ahmadiyyat is dus een voorstelling van de islam in de eenvoudige en zuivere vorm die de wereld voorheen bekoorde en dat zelfs nu nog steeds doet. Met andere woorden, de Ahmadiyyat is een juiste interpretatie van de leringen van de islam en de Koran. En het kenmerk dat haar doet onderscheiden van de andere sekten in de islam is slechts dat zij de fouten verwijdert die waren opgetreden in de islamitische leringen en dat zij de inherente schoonheden van de islam, welke de moslims waren vergeten, naar buiten brengt, opdat de islam de wereld eens te meer zal bekoren.

De islam is een **levende godsdienst** die een voorstelling geeft van een God Die een levende realiteit is, Die vroeger sprak tegen Zijn rechtschapen dienaren en Die nu nog steeds tegen Zijn rechtschapen dienaren spreekt en dat voor altijd zal blijven doen. Net als Zijn attributen van horen en zien, is ook Zijn attribuut van communicatie met de mens nooit buiten werking gesteld. Hoewel het profetschap tot een einde is gekomen, is God's communicatie met Zijn dienaren niet opgehouden. De moslims dachten echter dat God vroeger sprak, maar dat na de Heilige Profeet de deuren van openbaring voor altijd

gesloten waren. De Ahmadiyya Beweging heeft speciale nadruk op het punt gelegd dat God spreekt met de mens. Een godsdienst die zijn volgelingen niet in staat kan stellen de toestand van communicatie met God te bereiken, is een dode godsdienst. En zoals is beloofd in de Koran en de Hadies zal God blijven spreken tot de rechtschapen dienaren van deze *oemma*.

De islam is een **natuurlijke godsdienst** die de natuur van de mens aanspreekt, waardoor de menselijke natuur op spontane wijze ertoe aangetrokken wordt. Helaas verkeerden sommige moslimleiders in de veronderstelling dat de islam ook met fysiek geweld gepropageerd kan worden. Er werd in de berichten over de komst van de *Mahdi* vrije uiting gegeven aan dergelijke gedachten. De bezwaren die niet-moslims opperden met betrekking tot de verspreiding van de islam met het zwaard werden dus door de moslims zelf versterkt. Dit veroorzaakte een grote haat onder de niet-moslims tegen de islam, hetgeen op zijn beurt de weg blokkeerde voor de verbreiding van de islam. Het was de Ahmadiyyat die het hele vraagstuk ophelderde door het punt te benadrukken, dat er “*geen dwang is in de godsdienst*”.²² De islam had vanwege zijn schone leringen mensen in zijn schoot gebracht. Het is de natuurlijke godsdienst van de mens, een eenvoudige godsdienst, verstoken van alle ethische en ritualistische ingewikkeldheden. Zelfs een ongeletterde persoon kan zijn leringen begrijpen. Maar de *fiqh* (jurisprudentie) heeft de hele zaak zeer complex gemaakt. Eenvoudige geloofspunten en leringen maakten plaats voor muggenzifterige debatten die nergens toe dienden, behalve dat het dagelijkse leven van de moslims werd verlamd. De Ahmadiyya Beweging vond de verloren, oorspronkelijke eenvoud van de islam terug door de Koran, die de ware bron van de leringen van de islam is, boven elk ander ding te plaatsen. De Hadies, waarin de Heilige Profeet de leringen van de Koran heeft uitgelegd en geïnterpreteerd, volgt daarna. Aan de *fiqh*, die geen oorspronkelijke bron is van de bijzonderheden van ons leven, dient men geen voorkeur te geven boven de Koran of de Hadies.

²² De Koran, 2:256.

De islam is een **rationele godsdienst**. De Koran beveelt zijn lezers herhaaldelijk om hun verstand, rede en begrip te gebruiken in geloofszaken. Maar de *oelama* bereikten in hun bekrompenheid het stadium dat een ieder die probeerde religieuze zaken te begrijpen op een intellectueel niveau, door hen als ketter werd bestempeld. Opnieuw wierp de Ahmadiyyat licht op dit aspect en bewees via rationele gronden de echtheid van de geloofsbeginselen en toonde aan dat rede en geloof niet van elkaar gescheiden staan. Zij vullen elkaar aan. Rede bewees de noodzaak en waarheid van de godsdienst, die licht en leiding gaf aan rede. Maar bepaalde hedendaagse *oelama* achten dat wetenschap en wetenschappelijke kennis in strijd zijn met de godsdienst en verbieden moslims enig wereldlijk onderwijs te volgen. De Ahmadiyya Beweging droeg bij in het verwijderen van dergelijke misverstanden uit de gedachten van de moslims en maakte duidelijk dat de materiële vooruitgang van de wereld, op de lange duur, de mensheid ook naar hogere geestelijke progressie leidt, wat de zaak van het mensdom ten goede komt. De ontkenning van geestelijke waarden was slechts te wijten aan een gebrek aan een werkelijke kennis van het geloof. Met de voortgang van kennis zal ook de islam voortgaan, want het is een rationele godsdienst, een godsdienst die een wetenschappelijke kijk op het leven aanmoedigt.

De islam is waarlijk een **liberale en tolerante godsdienst**. Het beschouwt het hele menselijke ras als één volk en stelt dat er, net als de fysische- en natuurwetten, één geestelijke wet is voor de hele mensheid en dat elk volk zijn geestelijke leiders heeft gehad die de mensen tot rechtschapenheid nodigden. Maar dit opvallende kenmerk van de islam werd totaal genegeerd. Het was de Ahmadiyyat die ook op dit punt licht wierp en nadruk legde op het feit dat de profeten naar elk volk werden gestuurd en blies zo nieuw leven in de liberale en universele kijk van de islam.

De islam is een **progressieve godsdienst**. Hoewel de beginselen van het geloof zijn vastgelegd in de Koran en de uitleg daarvan tot op zekere hoogte in de Hadies wordt gegeven overeenkomstig de behoeften, maar aangezien de islam universeel is in zijn concept en de mens met een heleboel nieuwe problemen wordt geconfronteerd naarmate de beschaving vordert, zijn de deuren van *idjtihād* (oordeelsvorming) in de islam niet gesloten. Dat wil zeggen, overeenkomstig de behoeften van elk tijdperk en elk land hebben mensen het recht hun eigen wetten te vormen die het meest geschikt zijn voor hun eigen noodzakelijkheden onder leiding van de Koran en de Hadies.

De islam is zonder twijfel een **godsdienst van eenheid en broederschap**. Volgens de duidelijke voorschriften van de Koran heeft niemand het recht een moslimbroeder die zijn geloof in de eenheid van God en het Profeetschap van Mohammed verklaart, van de islam te excommuniceren. Maar in dit tijdperk denken verschillende sekten onder de moslims dat zij het exclusieve recht hebben op verlossing en verklaren de andere tot ketters en bewoners van de hel. De Ahmadiyyat wekte wederom leven in het beginsel dat allen die geloof betuigen in de *kalima* moslims zijn en dat niemand een persoon als *kafir* kan bestempelen die verklaart: *“Er is geen god dan Allah en Mohammed is de Boodschapper van Allah”*.

Vóór de islam werd godsdienst gezien als een combinatie van uiterlijke rituelen en ceremoniën, een bron om toekomstige beloningen te verkrijgen en aan toekomstige bestraffingen te ontkomen. De islam gaf een nieuwe wending aan het concept van godsdienst en bracht het in verband met de dagelijkse activiteiten van de mens en maakte het tot een bron om de menselijke vermogens te ontwikkelen. De moslims hadden ook dit belangrijke feit over de leringen van de islam vergeten, waarop de Ahmadiyyat hun aandacht vestigde. De Ahmadiyya Beweging heeft ook licht geworpen op vele andere problemen met betrekking tot de islam. Hieronder behandel ik deze karakteristieke kenmerken van de Ahmadiyya Beweging.

Karakteristieke kenmerken van de Ahmadiyya Beweging

Voor de gewone mensen is het vraagstuk van de dood van Jezus Christus misschien het enige karakteristieke kenmerk van de Ahmadiyya Beweging. Dit is echter niet correct. Het lijdt geen twijfel dat deze Beweging veel heeft gedaan om dit punt op te helderen, aangezien het een obstakel vormde op de weg van de verspreiding van de islam en ook de aanspraak van de Stichter als de Beloofde Messias is hierop gebaseerd. Als Jezus nog in leven is, dan kan zijn aanspraak niet correct zijn en als hij dood is, dan is er inderdaad geen andere Messias dan Mirza Ghulam Ahmad van Qadiān in deze *oemma*, maar het belangrijkste karakteristieke kenmerk van de Ahmadiyyat is dat zij het welhaast dode concept van God's communicatie met de mens tot leven wekte.

De belangrijkste taak waaraan de Stichter zijn aandacht besteedde na zijn aanspraak een *moedjaddid* te zijn, was om de waarheid wederom aan de wereld te demonstreren dat God nog steeds spreekt tegen Zijn rechtschape dienaren. Dit was in feite het hoofdthema van zijn eerste boek, de *Barahīn Ahmadijja*; en zelfs hierna heeft hij niet zoveel nadruk gelegd op de dood van Jezus als op dit onderwerp. De basis van zijn aanspraak was in feite het punt dat de gemeenschap van God met de mens voortduurde en dat voor altijd zal blijven doen. Zijn echte aanspraak was die van *moedjaddidijja* en een *moedjaddid* (vernieuwer) is een *moehaddas* die door God wordt aangewezen om de zaak van de islam te steunen. Een *moehaddas* is een persoon die geen profeet is, maar met wie God veelvuldig communiceert. De basis van de aanspraak van de Stichter is dus dat, ondanks het einde van het Profeetschap, God tegen de rechtschape personen in deze *oemma* spreekt. De aanspraak dat hij de Beloofde Messias is, maakt een wezenlijk onderdeel uit van zijn aanspraak op *moedjaddidijja*; het is slechts één aspect van zijn aanspraak een *moedjaddid* te zijn. Dit aspect is, zonder twijfel, gebaseerd op het concept van de dood van Jezus Christus, maar de basis van zijn echte claim, namelijk dat hij de *vernieuwer* is, is het fenomeen van de Goddelijke communi-

catie. Indien we iets nauwkeuriger in de materie duiken dan zien we dat voor de wederopleving van het geloof in de godsdienst men als eerste de echtheid van de Goddelijke communicatie met de mens moet bewijzen, aangezien dit hetgeen is wat in dit tijdperk zeer fel wordt ontkend. Het concept van een mechanische God in de vorm van de oorzaak der oorzaken wordt zelfs door een materialist erkend, maar het werkelijke fundament van de godsdienst was, en is, het feit van God's communicatie met de mens. Het ene of het andere boek wordt door verschillende volken beschouwd als het woord van God, hetgeen aantoont dat de basis van bijna alle godsdiensten het fenomeen van de Goddelijke openbaring is. Maar er is geen andere godsdienst dan de islam die hooghoudt dat God zelfs nu met de mens communiceert zoals Hij dat voorheen placht te doen. In de leringen van de islam staat uitdrukkelijk vermeld dat God's spreken tot de mens een van Zijn attributen is en God's attributen worden nooit buiten werking gesteld. Maar dit concept werd zelfs onder de moslims zodanig verzwakt, dat zij vanwege praktische doeleinden dit fenomeen hadden veronachtzaamd. Het Wahabisme was een sterke beweging in de islam dat vóór de komst van de Ahmadiyya Beweging verscheen, maar haar volgelingen, *Ahl Hadies* (volgelingen van de Hadies) genaamd, geloofden ook dat God's communicatie met de mensen voor vroegere tijden was bedoeld, hoewel er in authentieke hadies duidelijk staat vermeld dat er personen in dit volk zullen zijn die geen profeten zullen zijn, maar dat God toch met hen zal communiceren. Onder invloed van de hedendaagse kennis ging Sir Sayyid Ahmad Khan van Aligarh nogal ver in dit opzicht en verwierp het concept van God's openbaring tot de mensen geheel en al. Hij dacht dat openbaringen alleen uit het eigen hart van de mens voortkwamen. Dit was in feite het ultieme gevolg van die houding die de moslims langzamerhand waren gaan aannemen tegenover de godsdienst. Indien dit fundamentele feit van de openbaring overboord wordt gegooit, dan blijft er niets meer over van de godsdienst.

Zoals hiervoor is besproken rust het hele bouwsel van de godsdienst op dit fundament. Als men zegt dat God vroeger placht te spreken en

daar nu mee is opgehouden, dan is Zijn spreken louter een verhaaltje uit het verleden geworden. Een dergelijke houding scheidt serieuze twijfels omtrent de instelling van de godsdienst zelf. Indien God vroeger sprak, dan spreekt Hij ook nu. Indien Hij dat niet doet, dan hebben we geen bewijs dat Hij dat ooit vroeger heeft gedaan. Indien spreken een Goddelijk attribuut is, dan kan het niet beperkt zijn gebleven tot één bepaald tijdperk. De eerste en belangrijkste taak van de Ahmadiyyat was het punt duidelijk te maken dat God, de Meest Hoge, met Zijn rechtschapen dienaren communiceert. Derhalve bewees de Stichter van de Ahmadiyya Beweging vanuit de Koran en de Hadies het punt dat de Goddelijke communicatie niet tot een eind is gekomen. De Koran zegt duidelijk dat afgezien van de profeten de gift van Goddelijke openbaring ook aan de vrome en rechtschapen dienaren van de vorige volken werd gegeven, aan de moeder van Mozes: *“En Wij openbaarden tot de moeder van Mozes”*,²³ zegt de Koran en aan de discipelen van Jezus Christus: *“Toen Ik tot de discipelen openbaarde”*.²⁴ Op deze beide plaatsen wordt het woord *wahj* gebruikt. En ook over de rechtschapen personen van de *oemma* van Mohammed wordt gezegd:

*“Degenen die zeggen, onze Heer is Allah, vervolgens op de rechte weg blijven, de engelen dalen op hen neder, zeggende: Vrees niet, noch treur.”*²⁵

En op een andere plaats treffen we aan:

*“Zij zullen blijde tijdingen hebben in het leven van deze wereld.”*²⁶

En ook in een authentieke hadies wordt gezegd:

²³ De Koran, 28:7.

²⁴ Ibid., 5:111.

²⁵ Ibid., 41:30.

²⁶ Ibid., 10:64.

“Er is niets overgebleven van het profeetschap behalve *moebasj-sjirāt* (blijde tijdingen).”²⁷

En in een ander verslag vinden we:

“Onder degenen die vóór jullie leefden onder de Israëlieten waren er mannen die door God werden toegesproken hoewel zij geen profeten waren, en indien er een onder mijn volgelingen is, dan is het Oemar.”²⁸

Alle heiligen (*aulija*) van de *oemma* zijn het eens over het punt-zelfs Moedjaddied Alf Sani van Sirhind, die vlak voor onze tijd heeft geleefd, legde hier speciale nadruk op – dat God ook met *moehaddassen* communiceert zoals Hij dat met de profeten van weleer deed.

De getuigenis van de Koran en de Hadies en de heiligen van deze natie alleen zouden een bewijs kunnen zijn voor de moslims, maar aangezien atheïsme en materialisme hoogtij vierten in dit tijdperk, is het van essentieel belang geworden dat alle volken overtuigende bewijzen krijgen van deze levende realiteit. De *moedjaddied* van deze tijd werd daarom aangesteld om aan te tonen dat God daadwerkelijk tot de mens spreekt en dat deze gunst zelfs vandaag de dag door rechtschape moslims verkregen kan worden. Daarom daagde hij de volgelingen van andere godsdiensten uit om bewijs te verschaffen van een dergelijke Goddelijke gunst door het volgen van hun respectievelijke godsdiensten. Hij bracht zichzelf als voorbeeld naar voren om een dergelijke gunst van God aan de wereld bekend te maken. In de *Barahīn Ahmadijja* heeft hij vele profetieën opgenoemd die uit zijn gekomen en heeft hij ook zeer krachtig de stelling geuit dat de Goddelijke communicatie slechts in de islam voortduurt en dat de islam derhalve de enige levende godsdienst op de wereld is. Geen enkele andere godsdienst slaagt er in zijn volgelingen te helpen dit hoge stadium van communicatie met God te bereiken. Het was op

²⁷ *Al-Boechari*, 92:5.

²⁸ *Ibid.*, 62:6.

deze wijze dat hij zijn eigen persoon naar voren bracht als een levend voorbeeld van de waarheid en suprematie van de islam. Hetzelfde feit lag achter zijn profetieën verborgen, dat wil zeggen, zij werden ter staving van de waarheid van de islam aangevoerd. Deze waren inderdaad een teken voor hem, maar ze waren ook tekenen voor de waarheid van de islam.

Het tweede kenmerk: De islam wordt niet door het zwaard verspreid

Zoals reeds eerder op is gewezen, is de islam de natuurlijke godsdienst van de mens:

“De natuur door Allah gemaakt, waarin Hij de mens heeft gemaakt.”²⁹

Met natuurlijke godsdienst wordt bedoeld dat zijn beginselen van dien aard zijn dat ze ingebed liggen in de menselijke natuur, die onwillekeurig daartoe aangetrokken wordt. Zozeer zelfs dat volgens een verslag van de Profeet elk kind in de islam wordt geboren, of hij nu in het huis van een jood, een christen, of een polytheïst wordt geboren. Het is duidelijk dat er geen enkele dwang nodig is om datgene te accepteren wat in harmonie is met de menselijke natuur. Het volgende beginsel dat de islam daarom neerlegt, is: *“Er is geen dwang in de godsdienst”*.³⁰

Wanneer we de verslagen onderzoeken over de geschiedenis van de tijd van de Heilige Profeet, dan zien we dat geen enkele historicus op ook maar één enkel voorval heeft gewezen waarbij een persoon door de Profeet gedwongen werd de islam te aanvaarden, of dat hij een oorlog begon tegen een volk met als doel de islam onder hen te verspreiden. Maar ondanks dit alles hebben de Europese schrijvers een dusdanig beeld van de islam en zijn stichter geschapen, alsof de

²⁹ De Koran, 30:30.

³⁰ Ibid., 2:256.

mensen met het punt van het zwaard tot de islam werden bekeerd. Het voornaamste doel van een dergelijke propaganda was slechts om haat onder de Europeanen te stichten tegen de islam. De westerse overheersing in de wereld droeg er ook toe bij dat deze verkeerde opvatting zich wijd en zijd onder de volken van de wereld verspreidde. In India hielpen de Arya Samadjisten de christelijke missionarissen een handje in het propageren van dergelijke laster tegen de islam.

Aan de andere kant had ook het concept van de komst van een *Mahdi* onder de moslims zulke misverstanden versterkt. Shia, Soenni, Ahl Hadies en andere moslimsekteën raakten met betrekking tot de komst van zo'n *Mahdi* tot de overtuiging dat hij de islam door middel van het zwaard zou verspreiden. Het gevolg hiervan was dat er van de kant van de moslims geen poging werd ondernomen om dit misverstand te verwijderen, dat haat tegen de islam had veroorzaakt en daardoor enorme obstakels creëerde op de weg van zijn vooruitgang. De Ahmadiyya Beweging wendde al haar middelen aan om de islam te zuiveren van dergelijke beschuldigingen. De verwijdering van deze fundamentele fout is zelfs een karakteristiek ken-merk in al haar literatuur geworden. In die mate zelfs dat de aanspraak van de Stichter de *Mahdi* te zijn, bedoeld was om het verkeerde denkbild over de islam in de gedachten van de moslims en evenzo van de niet-moslims uit te roeien. Dit betekent met andere woorden dat de islam geen enkel zwaard dan ook nodig heeft voor zijn verspreiding. De islam verwerpt de gedachte van een *Mahdi* die het zwaard zal hanteren voor de verbreiding van de islam. Hoe kan datgene wat niet wettig was voor de Heilige Profeet en niet door hem in praktijk werd gebracht – namelijk de verbreiding van de gods-dienst door geweld – voor iemand anders wel toegestaan zijn?

Ahmadiyyat en het doden van afvalligen

De islam gelooft niet in gedwongen bekering, noch in het iemand via het punt van het zwaard binnen de islam houden. Er heerst onder de moslims een algemene misvatting dat degenen die de islam verlaten onmiddellijk ter dood moeten worden gebracht. Dit betekent dat wanneer een moslim in een moslimstaat overgaat tot een andere godsdienst, dan kan hij dat alleen maar doen op risico van zijn eigen leven, hetgeen inhoudt dat er een zwaard hangt boven het hoofd van iedere moslim om hem in de schoot van de islam te houden. De Ahmadiyyat heeft duidelijk gemaakt dat het niet wettig is om een persoon via dwang tot de islam te bekeren, noch hem moslim te laten blijven onder bedreiging van het zwaard. Het standvastige beginsel van de Koran:

“Er is geen dwang in de godsdienst”,³¹

is onder beide omstandigheden gelijkelijk van kracht. Dat wil zeggen, wanneer een persoon vanuit ongeloof over wil gaan tot de islam, of vanuit de islam over wil gaan tot ongeloof, dan kan in geen van beide gevallen dwang en bedreiging tegen hem gebruikt worden. De fout die onze rechtsgeleerden begingen, is dat wanneer iemand na de islam opgegeven te hebben een moslim vermoordde en hij ter dood werd veroordeeld door de Heilige Profeet voor deze misdaad, dan namen zij niet de moeite het onderscheid te maken dat deze straf die aan hem werd gegeven voor moord was en niet voor afvalligheid. Insgelijks kwam een persoon die de islam verliet en zich in oorlogstijd aansloot bij de vijandige strijdkrachten, in aanmerking voor de doodstraf. De voornaamste reden voor een dergelijke actie tegen hem hoeft geen afvalligheid geweest te zijn, maar zijn verraad en dat hij overliep naar het kamp van de vijand. Er wordt in de Koran gewezen op gevallen van louter afvalligheid of dat iemand van godsdienst verandert, maar nooit wordt de doodstraf voor hen aanbevolen. Integendeel, het was niet altijd noodzakelijk om een oorlog tegen

³¹ De Koran, 2:256.

zulke personen te beginnen. In het hoofdstuk *De Vrouwen*³² bijvoorbeeld wordt gewag gemaakt van afvalligen die niet tegen de moslims streden en het werd de moslims dan ook bevolen om niet tegen hen te strijden. En in een ander hoofdstuk, *De familie van Amram*, worden de plannen van de joden van Medina ontmaskerd, die de moslims wilden ontmoedigen door de islam in de ochtend te aanvaarden en die in de avond te verzaken.³³ Indien de afvalligen ter dood waren gebracht, dan zou de uitvoering van zo'n plan onmogelijk zijn geweest. Op een andere plaats wordt gezegd dat indien iemand de islam opgeeft, dan zal de godsdienst van God niet verzwakken. Wanneer een persoon de islam de rug toekeert, dan zal Allah in plaats daarvan een groep tot de islam brengen.³⁴ De Koranische geboden en de geschiedenisverslagen maken het punt duidelijk, dat louter afvalligheid niet strafbaar was met de dood. In deze tijd is het de Ahmadiyyat geweest die dit vraagstuk heeft opgehelderd en zo de schandvlek van het schone gezicht van de islam heeft verwijderd, dat het zich alleen in stand zou kunnen houden en verspreiden via het punt van het zwaard, of dat het geen geestelijke kracht bezit om zichzelf in leven te houden.

Ahmadiyyat en djihaad

Het feit dat de Ahmadiyya Beweging nadruk legt op het punt dat het zwaard niets te maken heeft met de verbreiding van de islam, heeft vele mensen tot de overtuiging geleid dat de Ahmadiyyat de islamitische lering van de djihaad heeft afgeschaft. Deze beschuldiging heeft absoluut geen grond. Iedere Ahmadi gelooft in elke tittel en jota van de Koran. Als de leerstelling van de djihaad deel uitmaakt van de Koran, en iedere Ahmadi gelooft dat geen van zijn geboden ooit kunnen worden opgeheven, dan volgt hieruit dat de leerstelling van de djihaad net zo geldig is voor hen als voor andere moslims. Men veronderstelde dat de djihaad de verspreiding van de islam met

³² Ibid., 4: 89-90.

³³ Ibid., 3:72.

³⁴ Ibid., 5:54.

het zwaard betekent en met dit denkbeeld ging de Ahmadiyyat vanzelfsprekend niet akkoord. Zij maakte duidelijk dat de betekenis van djihaad het zich inspannen voor een zaak is en dat het zwaard niet nodig is voor een dergelijke inspanning. De boodschap van de Koran tot de wereld brengen wordt door de Koran ook tot djihaad verklaard.

*“En strijd tegen hen daarmee (de Koran) een machtige strijd.”*³⁵

Erkend wordt dat dit hoofdstuk van de Koran van Mekkaanse oorsprong is, toen het de moslims niet was toegestaan te strijden en toch werd het prediken van de Koran de grootste djihaad genoemd. Inderdaad was de djihaad met het zwaard alleen voor de verdediging van de islam bedoeld, of voor de verdediging van de moslimnatie, waarbij de belangrijkste voorwaarde was dat de vijand de moslims als eerste moest aanvallen met het zwaard. Het was toen dat het voor de moslims verplicht werd zichzelf met het zwaard te verdedigen. Maar in tegenstelling hiertoe werd het zinloos doden van niet-moslims door de onnozele mensen als de echte djihaad beschouwd. Dit is absoluut in strijd met de leringen van de islam. Mirza Ghulam Ahmad van Qadiān heeft licht op dit punt geworpen en heeft uitgelegd dat er een djihaad bestaat die de mens altijd voor de islam kan uitvoeren en dat is het zichzelf geestelijk inspannen op de weg van God en zijn best doen de boodschap van de islam aan anderen te prediken, en er is een djihaad met het zwaard waartoe men onder bijzondere omstandigheden kan overgaan voor de verdediging van de natie of de islam. Bijvoorbeeld, wanneer de andere natie het initiatief neemt tot aanval en deze situatie wordt op beide plaatsen in de Koran vermeld waar er aan de moslims toestemming wordt gegeven te strijden:

1. *“Toestemming (om te strijden) wordt gegeven aan degenen tegen wie oorlog wordt gevoerd, omdat zij onderdrukt worden”*,³⁶ en

³⁵ Ibid., 25:52.

³⁶ Ibid., 22:39.

2. “*Strijd op de weg van Allah tegen degenen die tegen jullie strijden.*”³⁷

Het was deze vorm van djihaad waarover Hazrat Mirza Ghulam Ahmad had geschreven:

“Het lijdt geen twijfel dat de voorwaarden voor een djihaad niet aangetroffen worden in dit tijdperk en in dit land.”³⁸

Dit klopt, omdat er geen groep is die op dit moment in oorlog is met de moslims in India. Toen een hindoelider, nl. Gandhi, de Indiërs het pad van geweldloosheid toonde, werd hij zelfs door enkele *oelama* gevolgd, maar toen de Stichter zei dat de voorwaarden voor een djihaad met het zwaard niet aanwezig waren, gingen zij ernstig tegen hem tekeer. En vandaag de dag geloven alle moslims dat de voorwaarden voor een djihaad in deze tijd in feite niet aanwezig zijn in dit land. Op grond van dat het een Koranisch gebod is, wordt de djihaad naar de mening van een Ahmadi nooit afgeschaft, niet de djihaad in de algemene betekenis, noch in de specifieke betekenis, die uitgeoefend wordt in de vorm van *qitāl* (strijd).

Het derde kenmerk: De Koran geniet voorrang boven alles

Alle moslims zijn het er over eens dat de Koran de echte bron van leiding voor de moslims is. Alle islamitische beginselen staan erin vermeld en dit zuivere boek ligt in precies dezelfde vorm in onze handen zoals het aan de profeet Mohammed werd geopenbaard. De status van de Hadies is, hoewel het een verzameling is van de overleveringen van de Heilige Profeet, op generlei wijze gelijk aan die van de Koran en het is niet zo zorgvuldig bewaard gebleven als de Koran. In de eerste plaats omdat de Hadies slechts de strekking weergeeft van wat de Profeet heeft gezegd en zijn echte woorden niet

³⁷ Ibid., 2:190.

³⁸ *Toehfah Golarwija* (1 september 1902), p. 30.

helemaal bewaard zijn gebleven, en in de tweede plaats hebben ook verzonnen verslagen toegang gevonden in de Hadies-werken.

Hoewel het resultaat is van de oordeelsvorming (*idjtihād*) van de belangrijke imams, kan de islamitische *fiqh* (jurisprudentie) niet boven de Koran of de Hadies gesteld worden. Een rechtsgeleerde kan zich ook vergissen, soms ondanks zijn grondige kennis en goede intenties. Bovendien houdt de *fiqh* zich alleen met die zaken bezig die niet uitdrukkelijk in de Koran of de Hadies staan vermeld, omdat alleen in dat geval *iedjtihād* noodzakelijk is. Wat betreft geloofs-zaken hechten de moslims praktisch meer belang aan de *fiqh* dan aan de Koran en de Hadies, hoewel zij achten dat de Koran boven al het andere staat. De algemene houding van de *Ahl Soennah wal Djama'ah* met betrekking tot alle beginselen van de godsdienst, of een deel daarvan, is dat zij naar een van de vier Imams moeten verwijzen en volgens de *Ahl Hadies* (Wahabi's) dient alleen verwezen te worden naar de Hadies van de Profeet. Het argument dat in het eerste geval naar voren wordt gebracht, is dat de Imams een beter begrip hadden van de Koran dan de gewone moslims en indien het mocht zijn dat er een verschil ligt tussen de Koran en de *idjtihād* van een imam, dan dienen zij liever de imam te volgen, aangezien zijn kennis en begrip van de Koran veel hoogstaander is dan hun eigen kennis. En volgens de *Ahl Hadies*, wanneer er enig verschil bestaat tussen een hadies en een vers van de Koran, dan dient een uitweg gevonden te worden in het licht van de hadies, die het gezegde was van de Heilige Profeet, die op zijn beurt een beter begrip had van de Koran.

Ongetwijfeld moeten wij in totale onderwerping onze hoofden buigen voor de gezegdes van de Heilige Profeet, maar de moeilijkheid is dat niet alle woorden van een hadies de daadwerkelijke woorden zijn die de Heilige Profeet heeft geuit. Alleen de strekking van zijn uitspraken wordt aan ons overgebracht en de woorden van de overleveringen die nu voor ons liggen, zijn in de meeste gevallen de woorden van de overleveraars. Hiermee vergeleken zijn de

woorden van de Koran zonder meer dezelfde die aan de Profeet werden geopenbaard; vandaar dat indien we de Hadies boven de Koran plaatsen, dan betekent dit dat we een hogere status toekennen aan woorden waarover geen zekerheid bestaat, dan de Goddelijke communicatie, die in elk opzicht absoluut en zeker is. Afgezien hiervan hebben de samenstellers van de Hadies zelf zeer vaak van mening verschild over de authenticiteit van een hadies. Eén hadies kan geaccepteerd worden door *Tirmizi* of door *Aboe Dawoed*, maar niet door *Boechari* en *Moeslim*. En ook kan een hadies die door *Moeslim* wordt geaccepteerd, door *Boechari* zijn verworpen. Zelfs de verslagen die in *Boechari* zijn bijeen verzameld worden in twijfel getrokken, hoewel dat boek beschouwd wordt als het meest correcte boek na het Boek van God. Het wordt echter verklaard tot het meest correcte boek slechts in vergelijking met de Koran, omdat aan de authenticiteit van de Koran, anders dan de Hadies, niet getwijfeld kan worden. Indien we dus enige tegenstrijdigheid bemerken tussen de Koran en een hadies, dan dient in alle gevallen voorkeur gegeven te worden aan de Koran boven de Hadies. Indien men een tegenstrijdigheid aantreft, dan dient de hadies zodanig geïnterpreteerd te worden dat het overeenkomt met de Koran, anders moet die hadies verworpen worden.

Het vraagstuk van de *idjtihād* van de moslimse Imams is duidelijker dan dit. Het lijkt geen twijfel dat hun kennis van de Koran en de Hadies groter was dan die van ons, maar zij waren hoe dan ook niet onfeilbaar. Was het voor hun niet mogelijk ergens een fout te begaan tijdens het interpreteren van de Koran? Was hun kennis van de Koran gelijk aan God's kennis en vrij van alle mogelijke fouten. En ook gebeurt het vele keren dat een Imam een oordeel geeft op grond van een Koranisch vers, maar verzuimt op een ander vers te letten dat veel duidelijker is over het onderwerp. Het voorval van Oemar is welbekend, die de moslims adviseerde een bepaalde limiet bij het vaststellen van de huwelijksgift (*mahr*) niet te overschrijden, anders zou het overvloedige bedrag gestort worden in de *Bait al-Māl*

(openbare schatkist). En oude dame stond op en sprak hem tegen door het vers op te zeggen:

*“En (indien) jullie een van hen een hoop goud hebben gegeven, neem daar dan niets uit.”*³⁹

Dit bewijst dat er zelfs een hoop goud aan een vrouw aangeboden kan worden bij het huwelijk. Oemar verontschuldigde zich voor zijn fout, aangezien hij op dat moment niet aan dat specifieke vers had gedacht. Dit betekent niet dat de kennis van de Koran van de vrouw groter was dan die van Oemar. Indien er evenzo een bepaald vers ontsnapt aan de aandacht van een zekere Imam, houdt dit geen minachting in van zijn kennis van de Koran. En ook bij vraagstukken van de Hadies kan hij zich in zijn beoordeling vergissen, hetzij door niet op de hoogte te zijn van een bepaald verslag, hetzij door niet eraan te denken wanneer hij over een onderwerp nadenkt.

Men dient derhalve altijd voorrang te geven aan de Koran en de Hadies boven de *fiqh* of de *idjtihād* van de Imams. Deze fout waarop hierboven is gewezen, treft men onder alle moslimsekten aan. Praktisch alle van hen geven de voorkeur aan de uitspraken van hun respectievelijke Imams boven de Koran, met als gevolg dat dit Goddelijk Boek op de achtergrond is geschoven. Het wordt in de gebeden gereciteerd, of voor meer beloning, maar de *fiqh* wordt als de echte *sjaria* van de islam beschouwd. De natuurlijke schoonheid en eenvoud van de islam is verloren gegaan in een doolhof van lastige en zenuwslopende vraagstukken, wat langzamerhand de energie van de moslimgemeenschap heeft uitgeput. De beginselen van de islam die de harten van andere mensen boeiden, zijn als raadsels geworden door dergelijke ingewikkeldheden erin op te nemen, hetgeen tenslotte de vooruitgang van de islam heeft geblokkeerd. Boeken die de leringen van de islam beschrijven, geschreven door Europese christenen, waren voornamelijk gebaseerd op de werken van de *fiqh* en zij probeerden haat tegen de islam op te wekken onder

³⁹ De Koran, 4:20.

de Europeanen door een verward en gecompliceerd beeld te presenteren van de eenvoudige leerstellingen en geloofspunten van de islam.

Om al deze misverstanden uit de weg te ruimen en de beweging voor de prediking van de islam tot bloei te brengen, was het echter van essentieel belang dat de oorspronkelijke eenvoud van de islam teruggebracht werd. Dit was het werk dat de Ahmadiyya Beweging verrichtte door gepaste nadruk te leggen op het belang van de Koran in het leven van een moslim. De Stichter legde niet alleen de juiste plaats van de Koran uit vergeleken met de Hadies en de *fiqh*, maar vestigde ook al zijn aandacht op de bestudering en leringen van de Koran. Voor de hervorming van de moslims en de verbreiding van de islam onder niet-moslims gebruikte hij de Koran als zijn hoofd-instrument. Ook in zijn gedichten die zijn liefde voor de profeet Mohammed uitdrukten, trad zijn liefde voor en toewijding aan de Koran volledig naar buiten. Het doel van dit alles was dat de moslims een werkelijke dorst voor de Koran zouden ontwikkelen en die zouden beschouwen als een wondermiddel tegen al hun kwalen en als de basis voor al hun vooruitgang. Zij moesten er vooruitgang mee boeken om de wereld te veroveren zoals zij dat in de vroege dagen van de islam hadden gedaan.

Welk succes de Ahmadiyya Beweging ook heeft bereikt in haar missie-activiteiten, het is te danken aan het feit dat zij de Koran boven alles plaatste. Hoewel de Ahmadi's de Hadies ten volle respecteren en daarna de *idjtihād* van de Imams en zij ná de Koran verwijzen naar deze beide en deze accepteren als bronnen van informatie over religieuze zaken, steken zij echter hun meeste energie in het verspreiden van de kennis van de Koran, die vroeger de ware bron van leven van de moslims was en het is de Koran die nog steeds in staat is leven aan hen te geven. De *fiqh* werpt licht op bepaalde details van onze godsdienst en daarnaast bevat de Hadies waardevolle leringen voor hogere zegeningen, maar de Koran is verreweg superieur aan deze beide. Hij legt niet alleen de beginselen

van de godsdienst neer, of werpt licht op bepaalde fundamentele problemen, of onderwijst de hoogste zeden aan de mens, maar wekt ook geloof in God op en scheidt in de mens de wil tot daadkracht. En dit geloof is de echte bron van een totaal godsdienstig leven. Kortom, door voorrang te geven aan de Koran heeft de Ahmadiyya Beweging de juiste basis gelegd voor hervorming onder de moslims en het prediken van de islam onder niet-moslims.

De glorie van de Koran gemanifesteerd

De Ahmadiyyat gaf niet alleen voorrang aan de Koran, uitte niet alleen haar liefde daarvoor en deed niet alleen zijn leringen gereede ingang vinden, maar zij bewees ook bovenal dat het een boek van grote kennis en geleerdheid was. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad baseerde in zijn vroege werken al zijn argumenten op dit Goddelijk Boek, of deze nu waren ter ondersteuning van de islam, of om bepaalde verkeerde leerstellingen te weerleggen. Tijdens belangrijke discussies en polemieken was het zijn gewoonte de Koran van begin tot eind door te lezen en al zijn conclusies daaruit af te leiden. Toen hij in 1893 in debat was met een christelijke missionaris, Abd Allah Atham, legde hij hem het beginsel voor dat welke beweringen of argumenten er ook door iedere partij naar voren worden gebracht, deze gebaseerd dienden te zijn op hun respectievelijke religieuze geschriften. Hij volgde dit beginsel in al zijn polemieken en leidde al zijn beweringen en argumenten ten gunste van de islam of tegen het christendom af uit de Koran.⁴⁰ Maar de christelijke missionaris kon niet aan deze voorwaarde beantwoorden. Op gelijke wijze hield hij hetzelfde beginsel in gedachten in zijn lezing, gegeven tijdens de Religieuze Conferentie die in 1896 in Lahore werd gehouden, in antwoord op vijf fundamentele religieuze vragen die voorgelegd waren door de organisatoren van de bijeenkomst.⁴¹ Dit onderscheidende kenmerk van de Koran geeft hem niet alleen voorrang boven andere heilige Boeken, maar het is ook een sterk argument dat het

⁴⁰ Deze polemiek werd gepubliceerd onder de titel *Jang-i Moeqaddas* – Red.

⁴¹ *De leringen van de islam* is een Nederlandse vertaling van deze lezing – Red.

door God is geopenbaard. Want het is onmogelijk voor een mens om alle beweringen te bevatten en alle argumenten te leveren die nodig zijn om de waarheid te vestigen en elke vorm van onwaarheid voor alle komende tijden te weerleggen. Op deze wijze vestigde hij dus op krachtige wijze de glorie en grootsheid van de Koran, wat door geen enkel verstandig persoon ontkend kan worden. De literatuur die de Ahmadiyya Beweging vandaag de dag publiceert, weerspiegelt het hoofdkenmerk van de Koran dat zijn grootheid getoond kan worden op rationele gronden.

Het vierde kenmerk: De islam is een rationele en wetenschappelijke godsdienst

Onder de heilige geschriften is de Koran misschien het enige Boek dat de nadruk legt op het aanwenden van rede en verstand. De geloofsbeginselen werden ongetwijfeld via Goddelijke openbaring onderwezen. Het menselijk verstand ontdekt deze niet, omdat het ontdekken daarvan buiten zijn bereik ligt; deze beginselen komen overeen met de menselijke natuur en zijn ook in overeenstemming met het menselijk verstand. Dit is de reden waarom de Koran beveelt het verstand te gebruiken om alles wat daarin geopenbaard is te begrijpen. Het ligt buiten de menselijke vermogens om God en Zijn attributen te ontdekken, omdat alles wat door het verstand wordt ontdekt ook daaraan is onderworpen. Indien de mens in staat zou zijn God en ook Zijn attributen te ontdekken, dan zou hij ook in staat zijn Hem te overheersen, hetgeen echter niet mogelijk is. De mens kan de wetten van de natuur en de eigenschappen van materie ontdekken en ze de baas worden en benutten voor zijn eigen voordeel, maar God staat ver boven hem. Het is God Die zijn Heer en Meester is en het is Hij Die zich aan de mens manifesteert. Deze manifestatie gebeurt in de vorm van openbaring, die een van de bronnen van kennis voor de mens is en die superieur is aan zijn intellect. Niettemin is het ook waar dat zaken die door God aan de mens worden geopenbaard niet tegen het menselijk verstand ingaan, en dienen dat ook niet te doen, omdat het verstand immers ook een Godgegeven

vermogen in de mens is. Daarom kan alles wat onacceptabel is voor het menselijk verstand en zijn natuur niet voor hem bedoeld zijn. Indien we hier nu iets zorgvuldiger over nadenken, dan zien we dat het bestaan van God, Zijn eenheid, Zijn attributen van *Raboebijjat* (Heer-zijn), Zijn Weldadigheid en Genade, Zijn belofte van beloning en dreigement van straf voor de daden van de mens etc., dit alles te begrijpen is. Maar geloof in de Drie-eenheid, d.w.z. Drie in Eén en Eén in Drie, of in het Zoenoffer, d.w.z. één persoon die alle zonden van de mensheid op zijn schouders neemt, of zielsverhuizing, kan niet aanvaard worden wanneer die op rationele gronden worden beoordeeld.

Aangezien de beginselen van de islam in harmonie zijn met het menselijk verstand, worden zijn volgelingen daarom bevolen dat zij ook hun verstand aanwenden om de details van deze beginselen te bevatten. Dit is inderdaad wat bedoeld wordt met oordeelsvorming (*idjtihād*). De islam is dus een rationele godsdienst met betrekking tot zijn beginselen en de details daarvan. Om deze reden was er geen priesterschap, monnikendom of pausdom in de islam, maar helaas onstond er in navolging van andere godsdiensten ook onder de moslims een bevoorrechte klasse van *moella*'s. Indien het gebruik van het verstand zou worden aangemoedigd, dan zou het gezag van zulke mensen niet gehandhaafd kunnen blijven en daarom verboden zij het verstand te gebruiken in religieuze zaken. Een ieder die een rationele vraag stelde, werd als *kafir* en atheïst bestempeld. In de vooruitgang van de islam was ook dit een groot obstakel dat door de Ahmadiyyat werd verwijderd. Zo werd dus aan de wereld getoond dat de islam in werkelijkheid de rationele godsdienst is en dat zijn leringen en geloofspunten open staan voor rationele kritiek.

Verstand en kennis gaan hand in hand. Wanneer de mens zijn verstand gebruikt bij iets, dan neemt zijn kennis ook toe. Toen de islam zijn volgelingen dus beval gebruik te maken van hun verstandelijke vermogens, en zelfs in religieuze zaken was de aanwending ervan, anders dan in andere godsdiensten, niet verboden, had dit tot

gevolg dat de Arabieren, die een ongeletterd volk waren, de overdragers werden van wetenschappelijke kennis tot de mensheid en het licht dat in Arabië werd getoond, verlichtte de hele wereld. De Heilige Koran is op zichzelf een bron van grote kennis en wijsheid en dit is de reden waarom het *Al-Qoer'ān al-Hakīm* wordt genoemd, d.w.z. de Koran vol van wijsheid, omdat die het eigenste fundament van de godsdienst gelegd heeft op wetenschap en een rationele basis heeft gegeven aan de beginselen van de godsdienst. Alle verbazingwekkende problemen van de godsdienst, zoals het bestaan van God, Zijn eenheid, de Goddelijke openbaring, beloning en straf voor daden, het concept van hemel en hel etc., zijn op een filosofische wijze uitgelegd. Het zijn niet alleen de religieuze waarheden die op rationele wijze zijn uitgelegd, maar de aandacht wordt ook gericht op de stoffelijke wetenschappen. Door deze kennis te gebruiken kan de mens de natuurkrachten overwinnen en ze voor zijn eigen voordeel benutten. Wat zich ook tussen de hemel en de aarde bevindt, is dienstbaar aan hem. In de Koran staat herhaaldelijk vermeld dat de mens de zeeën, de bergen, de winden en andere natuurkrachten kan beheersen.⁴² Op één plaats worden zulke personen “mensen van verstand” genoemd in de Koran,⁴³ die de bezitters zijn van wijsheid die zowel Allah gedenken alsook nadenken over de schepping van de hemel en de aarde. Het is duidelijk dat het uitgangspunt van alle stoffelijke wetenschappen het nadenken is over God's schepping.

Religieuze kleingeestigheid heeft dikwijls in de weg gestaan van wetenschappelijke vooruitgang, waarvan men meerdere voorbeelden kan aantreffen in de christelijke geschiedenis. Toen de westerse geleerden hun blik openden voor wetenschappelijke ontdekkingen, na licht ontvangen te hebben uit islamitische bronnen, verklaarde de priesterlijke klasse hen tot de ergste soort van ongelovigen, volgelingen van Satan en ketters en martelden hen op elk denkbare wijze. In tegenstelling hiertoe bleven de moslims in de islam met het voortschrijden van de geestelijke en religieuze leringen niet achter in

⁴² De Koran, 14: 32-33; 45:13; 31:20.

⁴³ Ibid., 3:189.

wetenschappelijke en filosofische kennis. We zien historici, filosofen en wetenschappers samenwerken met godsdienstonderwijzers, imams en rechtsgeleerden. Het is een curieus historisch feit dat toen de moslims de islam opgaven voor wereldlijk gewin, hun materiële vooruitgang ook tot stilstand kwam. Schande, ongeletterdheid en onwetendheid volgde in het spoor daarvan en hun toestand werd als die van die christenen, die ooit wetenschappelijke vooruitgang verklaarden tot grote ketterij. Dit liet allerlei leed en tegenslagen over hen neerkomen en onwetendheid heerste op grote schaal onder hen. Eens te meer bewerkstelligde de Ahmadiyyat een gezonde relatie tussen rationele en geestelijke waarheden om het verkeerde denkbeeld te bestrijden, dat kennis en menselijk verstand onverenigbaar zouden zijn met godsdienst en spiritualiteit.

Nieuw licht omtrent het interpreteren van de Koran

Het meest nuttige werk dat in dit opzicht door de Ahmadiyyat werd gedaan, was het interpreteren van de Koran op een wetenschappelijke en taalkundige manier. Er bestond een tijd dat normale zaken die in de Koran stonden met behulp van fantasierijke en onwerkelijke verhalen geïnterpreteerd werden, met als gevolg dat de nieuwe generatie van moslims die een moderne kijk hadden op het leven, dachten dat dergelijke fantasieverhalen deel uitmaakten van de Koran en zij lieten hun afschuw daarover blijken en over het boek waarin dit stond. In plaats van dat de *oelama* dergelijke bedenkingen uit de weg ruimden, begonnen zij *fatwa's* van *koefr* (vonnissen van ketterij) tegen iedereen uit te vaardigen die de verhalen van de commentatoren van de Koran niet accepteerde naast het woord van God, of die elk bezwaar tegen de godsdienst de vrije loop liet. Op dit cruciale moment streed de Ahmadiyyat, zonder zich iets aan te trekken van de *fatwa's* van *koefr*, tegen de onnozelheid en bekrompenheid van de *oelama*. Zij liet de wereld zien dat de Koran vrij is van zulke valse zaken en dat wetenschappelijk onderzoek op verschillende kennisgebieden in werkelijkheid niet in strijd is met de geest van de godsdienst. De godsdienst was niet onderworpen aan de

wetenschap, zoals werd gedacht door de ontwikkelde moslims van die tijd, maar integendeel moest de wetenschap hogere waarden van het geestelijke leven volgen om echte vrede op de wereld te garanderen.

Bij het interpreteren van de Koran dient aan de Koran zelf prioriteit gegeven te worden boven alles en daarna moet de Hadies gevolgd worden, maar een hadies die een verhaal overlevert, dient pas na grote voorzichtigheid en nauwkeurig onderzoek geaccepteerd te worden. Ook wanneer men Arabische woordenboeken raadpleegt, moet men zorgvuldigheid betrachten in het uitkiezen van de betekenissen van de woorden. Als een vers op twee manieren geïnterpreteerd kan worden volgens de letterlijke betekenissen van de woorden, dan dient voorkeur gegeven te worden aan die interpretatie die niet in strijd is met de geschiedenis, het menselijk verstand of waarneming. De Koran wordt heden dus beschouwd als een boek van grote geleerdheid en wetenschap en heeft bewezen een leiding en een bron van genezing te zijn voor een ziekelijk mensdom. Alle islamitische literatuur die tegenwoordig verschijnt, lijkt doordrenkt te zijn met deze nieuwe geest. Zoals de *Moslem World*, een christelijk kwartaalblad, heeft vermeld in haar editie van juli 1931, lijken de Engelse vertalingen van de Heilige Koran die later door andere moslims zijn gedaan, zeer sterk op de versie van de Ahmadiyyat.⁴⁴

Het vijfde kenmerk: Wederopleving van islamitische broederschap

Vanaf het begin was de boodschap van de islam bedoeld voor de hele mensheid. Arabieren of niet-Arabieren, Iranen of Abessiniërs, werden door de islam toegesproken. Al deze volken en godsdiensten, christenen of joden, kortom, alle volken en godsdiensten die een diepgewortelde vijandschap voor elkaar koesterden, kregen een

⁴⁴ Voor een uitvoerige aanhaling, zie Maulana Muhammad Ali's voorwoord in zijn Engelse vertaling van de Koran – Red.

boodschap van vrede, broederschap en tolerantie. Geen enkele godsdienst is universeel wanneer die niet gebaseerd is op brede beginselen. In dit opzicht kan geen andere godsdienst de vergelijking doorstaan met de islam. Van de moslims werd niet alleen vereist te geloven dat andere godsdiensten van de wereld waarheden bevatten, dat de godsdiensteiligen en heilige geschriften van andere volken gerespecteerd moeten worden, dat er naar elk volk en land profeten en boodschappers waren gestuurd met Goddelijke richtlijnen en openbaringen en dat er licht en leiding was in de vroegere geschriften, maar ook dat het geloof in de profeten en heilige geschriften verplicht gesteld werd voor iedere moslim, net als het geloof in de profeet Mohammed en de Koran. Deze liberale houding trok de harten van de mensen aan tot de islam. Het was niet alleen een theorie, maar in feite wilde de islam bij zijn volgelingen de visie ontwikkelen dat alle mensen beschouwd moesten worden als één familie, alle mensen als één volk. Zo heeft de Koran de grondslag gelegd voor de eenheid van de mensheid toen die verklaarde:

*“Alle mensen zijn één volk.”*⁴⁵

Zij zijn echter niet alleen in naam één volk, maar ook hun Heer is Eén:

*“Alle lof komt Allah toe, de Heer (Rabb) der werelden of volken.”*⁴⁶

En *Rabb* is Hij Die dingen geleidelijk aan voedt, grootbrengt en koestert om ze volmaaktheid te laten bereiken. Om verschillende volken volmaaktheid te laten bereiken, stuurde Hij dus Zijn boodschappers in elk tijdperk voor hun geestelijke en morele verheffing. Elke gemeenschap had een Boodschapper, elk volk had een leiding en een profeet,⁴⁷ er is geen enkel volk waarin geen waarschuwer

⁴⁵ De Koran, 2:213.

⁴⁶ Ibid., 1:1.

⁴⁷ Ibid., 10:47.

verscheen⁴⁸. Van dien aard zijn de leringen van de Koran dat ze in geen enkel ander geschrift voorkomen. Vervolgens schiep de islam een dusdanige geest van broederschap onder zijn volgelingen, dat nadat zij de islam hadden aanvaard, een vorst en een slaaf gelijk behandeld werden in hun hoedanigheid van moslims. Het gevolg van deze geest van gelijkheid en broederschap was dat waar de islam ook kwam, hij trok miljoenen mensen aan in zijn schoot, omdat aan niemand werd gevraagd na zijn aanvaarding van de islam de profeet of het heilige geschrift, waarin hij vroeger geloofde, niet langer meer te erkennen. Iedere moslim werd dus bevolen de geestelijke leiders van elk volk en land te respecteren.

De moslimse *oelama* verloren dit basisaspect van de islamitische leringen helaas uit het oog en begonnen hun eigen broeders in het geloof om onbelangrijke meningsverschillen uit te maken voor ongelovigen. Wanneer bekrompenheid zo'n sterke greep krijgt op een volk dat haar leden geen verschil van mening onder elkaar tolereren, hoe kunnen zij dan tolerant zijn tegenover andere volken? Kortom, deze wederzijdse *takfier* (elkaar als ketters bestempelen) verwoestte de geest van islamitische tolerantie en vrijheid, wat een bron was om de mensen onder zijn schoot brengen. De Ahmadiyyat deed deze verloren gegane bijzonderheid van de islam opnieuw opbloeien. Wat de andere volken betrof, nam de Stichter van de Ahmadiyya Beweging een andere moedige stap en verklaarde dat Ramachandra en Krishna ook profeten van God waren die in India werden opgewekt volgens het Koranische vers:

“En (Wij stuurden) boodschappers die Wij u voorheen hebben genoemd en boodschappers die Wij u niet hebben genoemd”,⁴⁹

en dat de Veda's ook geopenbaarde boeken van India waren.

⁴⁸ Ibid., 35:24; 16:63.

⁴⁹ De Koran, 4:164.

Het is duidelijk dat wanneer de Koran het tot een beginsel heeft gemaakt dat er in elk volk en land profeten zijn opgewekt, hoe is het dan mogelijk dat het hindoevolk, dat een hoge beschaving van zichzelf bezat, voorheen genegeerd was door God en er geen enkele profeet in dat volk was opgewekt? Ten tijde van de verovering van Iran behandelden de metgezellen van de Heilige Profeet, volgens hetzelfde beginsel, de vuuraanbidders (Zoroasters) als het Volk van het Boek. De reikwijdte van dit islamitische beginsel bevat het geheim van het succes van de islam.

Het zesde kenmerk: De deur van *idjtihād* staat open

Hoe goed en volmaakt de beginselen ook mogen zijn die aan een volk zijn gegeven, indien dat volk geen mogelijkheid heeft voor vooruitgang, dan zijn zulke beginselen van weinig nut. Beginselen zijn als de wortels van een boom en de andere details zijn als zijn takken. Indien er genoeg ruimte is voor de boom om zijn takken hoog en breed uit te strekken, dan dragen zijn wortels inderdaad bij tot een goede groei. Indien er geen reikwijdte is voor zijn takken om zich uit te strekken, dan zullen zijn wortels verdorren en verschrompelen en de gehele plant een vroege dood toebrengen. De boom van de islam heeft sterke wortels in de vorm van deugdelijke beginselen en zijn takken bezitten veel reikwijdte om zich te verspreiden, omdat de deur van *idjtihād* (oordeelsvorming) open staat. *Idjtihād* betekent ook jezelf inspannen en gebruik maken van je intelligentie voor een zeker doel. Deze deur werd in de islam opengehouden ten aanzien van de details van de *sjaria*. In zaken van de Wet waarbij men geen details kon vinden in de Koran en de Hadies, konden de moslims gebruik maken van hun verstandelijke vermogens om nieuwe problemen te begrijpen en op te lossen waarmee zij van tijd tot tijd konden worden geconfronteerd. De islam is een universele godsdienst in zijn reikwijdte en leringen, vrij van en boven alle beperkingen van ras, kleur en nationaliteit. Hoewel er daarna geen godsdienst meer zou voortkomen, zijn de menselijke behoeften grenzeloos en wordt elk tijdperk, volk en land met nieuwe problemen geconfron-

teerd, waar voor de oplossing en vervulling ervan menselijke vermogens moeten worden aangewend. Met andere woorden, na de Goddelijke openbaring, die in de Koran voorkomt in de vorm van *wahj djalī* of *wahj matloē* (openbaring die wordt geciteerd), en de Hadies in de vorm van *wahj chafī* (innerlijke openbaring), is er aan het menselijk verstand de status gegeven om de wetten voor de menselijke behoeften uit te werken.

Het is ook duidelijk dat indien er geen gebruik wordt gemaakt van de menselijke vaardigheden, dan raken die verwaarloosd. Indien de moslims dus niet waren geleid om hun mentale vermogens te gebruiken, dan zouden zij hetzelfde lot zijn ondergaan. Vandaar dat zolang zij beschouwden dat de deur van *idjtiḥād* open stond en zij gebruik maakten van hun oordeelsvermogen, zij vooruitgang boekten op elk levensgebied. Maar na de dood van enkele grote Imams, toen men dacht dat de deur van *idjtiḥād* was gesloten, raakten hun intellectuele vermogens ook verlamd en kwam hun materiële vooruitgang spoedig tot een einde. De Stichter van de Ahmadiyya Beweging verwijderde dit fatale misverstand uit de gedachten van de moslims en toonde hen dat de deur van *idjtiḥād* door de profeet Mohammed zelf was geopend en dat niemand anders het recht heeft die te sluiten. En geen van de vier Imams had ooit iets tegengesteld gezegd. De wereld van vandaag heeft tot zovele nieuwe problemen aanleiding gegeven, dat er een groeiende behoefte bestaat aan herbeoordeling en *idjtiḥād* inzake de details van de Wet. Door de deur van *idjtiḥād* opnieuw te openen, heeft de Ahmadiyyat in feite nieuwe perspectieven geopend voor de vooruitgang van de islam en de moslims.

Het zevende kenmerk: Eenheid onder de moslims

De islam die in die mate verdraagzaamheid en tolerantie onderwijst dat hij, ondanks vele essentiële meningsverschillen, de Goddelijke oorsprong van andere godsdiensten accepteert, kan onder zijn volgelingen geen gevoelens kweken van intolerantie en kleingees-

tigheid voor elkaar. Hij kan hen niet onderwijzen dat zij elkaar om onbelangrijke meningsverschillen voor *kafir* moeten uitmaken. De Koran geeft echter duidelijk aan, dat een ieder die een andere moslimbroeder begroet met *assalamoe alaikoem* (vrede zij met u), niet voor *kafir* mag worden uitgemaakt:

“Zeg niet tegen iemand die jullie (op islamitische wijze) begroet, u bent geen gelovige.”⁵⁰

Dit betekent dat we niet het recht hebben om zijn gedrag te wantrouwen of te onderzoeken, of op de details van zijn geloofsopvattingen in te gaan met het doel hem van ketterij te beschuldigen. Een persoon die ons met *assalamoe alaikoem* begroet, beschouwt zichzelf in feite als een lid van de islamitische broederschap en hij die zichzelf rekent tot deze broederschap, kan niet door iemand anders daaruit gezet worden. Dit is wat het gebruik was van de Heilige Profeet. Abd Allah ibn Oebai, een grote huichelaar en een bittere tegenstander van de islam die de moslims nooit bijstond in hun veldtochten tegen de ongelovigen en altijd de vijand ophitste tegen de islam, werd door de Heilige Profeet als moslim geaccepteerd, om de simpele reden dat Abd Allah naar buiten toe van zichzelf zei een lid van de islamitische broederschap te zijn. De Heilige Profeet verrichte na zijn dood de begrafenisdienst voor hem en bad voor hem. In een van de verslagen heeft de Heilige Profeet gezegd:

“Verklaar de mensen van jullie *qibla* niet tot *kafirs*.”⁵¹

Dit betekent dat zo lang een persoon zichzelf rekent tot de *Ahl Qibla* (Volk van de *Qibla*), niemand enig recht heeft hem als ketter te bestempelen. Het oogmerk van deze lering en de herhaaldelijke nadruk op dit punt was om de eenheid onder de moslims in stand te houden, want eenheid is de basis voor de kracht van een natie. Een

⁵⁰ De Koran, 4:94.

⁵¹ *An-Nihaja* van Ibn Asier, vol. 4, p. 187.

natie die van binnenuit verscheurd is, kan geen enkele vooruitgang boeken, noch kan zij haar tegenstanders het hoofd bieden. De eerste voorwaarde van eenheid in de islam is derhalve dat zijn volgelingen elkaar als broeders moeten beschouwen. De Heilige Profeet heeft ook verschillende gelijkenissen gegeven om de moslims dit punt duidelijk te maken. Hij heeft eens gezegd dat de moslims als een organisme zijn; indien enig deel van dit organisme beschadigd raakt, dan wordt het hele systeem aangetast.⁵² Bij een andere gelegenheid heeft hij gezegd dat een moslim zich moet onthouden het leven, bezit en eer van zijn moslimbroeder aan te tasten.⁵³ En ook heeft hij eens de moslims vergeleken met een sterke muur, waarvan elk deel bijdraagt aan de sterkte ervan, en wanneer een deel wordt verzwakt, dan zal het de andere delen laten neerstorten.⁵⁴

Het doel van al deze raadgevingen was om de eenheid onder de moslims intact te houden. Het enige gevolg van *takfir* (elkaar als kettters bestempelen) is vernietiging. Door te zeggen dat *verschil van mening onder mijn volgelingen een zegen is*, werd aan de moslims feitelijk onderwezen om meningsverschillen onder elkaar te tolereren; maar zij grepen elk meningsverschil aan als een excuus voor *takfir* en pleegden zo een aanslag op de eigenste wortel van hun eenheid en kracht. De Heilige Profeet heeft het inderdaad juist gezegd dat hun vijanden niet in staat zullen zijn hen te vernietigen, tenzij zij zichzelf vernietigen. En dit is nu juist wat de moslims zichzelf hebben aangedaan. Om onbelangrijke meningsverschillen hebben zij elkaar tot *kafir* verklaard en de eenheid van de islam zo aan diggelen geslagen. Het was in 1891 dat de Stichter van de Ahmadiyya Beweging zijn stem verhief tegen dit gebruik van *takfir*:

“Laat het duidelijk zijn dat Jezus Christus kwam voor dit werk en wel op een tijdstip, toen de joden in vele sekten verdeeld waren, net als de moslims ... Daarom heeft de Heilige Profeet

⁵² *Sahih Moeslim, Kitāb al-Birr*, no. 66, 67.

⁵³ *Sahih Boechari, Kitāb al-Harām*.

⁵⁴ *Tirmizi, Kitāb Sjafaqat ala-l-Moeslim*, p. 351.

zijn volk ingelicht dat hun toestand in de latere tijden hetzelfde zal zijn en dat er vele sekten onder hen zullen opkomen... En net als bij de joden zal de ene groep de andere als *kafir* beschouwen. En indien er negenennegentig redenen zullen zijn voor islam, dan zal slechts één reden voor *koefr* als voldoende geacht worden anderen tot *kafir* te verklaren. Vanwege wederzijdse *takfir*, zullen er dus diepe haat, afgunst en vijandschap mee gaan spelen en vanwege verschillen van mening zullen er rancune, wrok en beestachtige neigingen onder de moslims heersen. En het islamitische karakter, dat een volmaakte eenheid vereist zoals in een afzonderlijk lichaam en dat vol van wederzijdse liefde en mededogen is, zal helemaal van hen worden weggenomen. De een zal de ander als zo'n vreemde achten, dat hij niet zal aarzelen de ander voor *kafir* uit te maken.”⁵⁵

Door gevolg te geven aan zulke aansporingen van de Stichter tot eenheid, heeft de Lahore Ahmadiyya Beweging bijzondere nadruk gelegd op het punt dat de volgelingen van de *kalima* moslims zijn en dat een ieder die zijn geloof in de eenheid van God en het profetschap van Mohammed verklaart, niet uit het domein van de islam kan worden gezet. Een dergelijke leerstelling begint nu meer invloed te winnen onder de moslims. Maar helaas hebben de Qadiani's in tegenstelling hiermee het tot *kafirs* verklaren van alle moslims van de wereld als een grondslag van hun geloofsopvatting gemaakt.⁵⁶

Het achtste kenmerk: De betekenis van paradijs en hel op juiste wijze uitgelegd

Alle godsdiensten delen het geloof in straf of beloning voor iemands daden in een volgend leven. Maar de islam heeft dit verschijnsel op een wetenschappelijke manier uitgelegd. Bijvoorbeeld, paradijs en

⁵⁵ *Izala Auhām* (3 september 1891), p. 589-590.

⁵⁶ *The Truth about the Split*, p. 55-56, 140 etc. De gedetailleerde bronverwijzingen zijn eerder gegeven.

hel zijn niet alleen voor het leven Hiernamaals bedoeld, maar beginnen ook in dit leven:

*“En voor hem die vreest te staan voor zijn Heer zijn er twee Tuinen.”*⁵⁷

De ene tuin (*djannat*, paradijs) is van dit leven en de andere van het leven dat zal komen. De ziel die volmaaktheid bereikt, ziet haar eigen paradijs in dit leven. De Koran zegt tegen de tevreden ziel:

*“Treed dus onder Mijn dienaren binnen en treed Mijn tuin binnen.”*⁵⁸

Evenzo wordt het vuur van de hel beschreven als dat het boven de harten van de mensen uitstijgt:

*“Het is het vuur aangestoken door Allah, dat boven de harten uitstijgt.”*⁵⁹

En de hel in het Hiernamaals is niets anders dan een andere vorm van blindheid in dit leven:

*“En wie blind is in dit leven, hij zal blind zijn in het Hiernamaals.”*⁶⁰

Maar deze zaken blijven verborgen voor het oog van de gewone mensen en komen pas op de Dag der Opstanding aan het licht, en daarom zullen op die dag hemel en hel zichtbaar worden.

*“U was inderdaad hieromtrent onachtzaam, maar nu hebben Wij uw sluier van u verwijderd, zodat uw blik deze dag scherp is.”*⁶¹

⁵⁷ De Koran, 55:46.

⁵⁸ Ibid., 89: 29-30.

⁵⁹ Ibid., 104: 6-7.

⁶⁰ Ibid., 17:72.

Dat paradijs en hel in dit leven beginnen, laat zien dat de beloning of straf (indien wij ons hiervan nu bewust zijn of niet) feitelijk gelijktijdig plaatsvindt met onze daden. Vervolgens wordt een ander punt benadrukt: elke daad brengt een gevolg voort, of degene die het verricht nu een gelovige is of een niet-gelovige. Indien een niet-moslim een goed werk verricht, dan zal het resultaat vanzelfsprekend goed zijn en wanneer een moslim iets slechts doet, dan zal dat slechte consequenties hebben:

*“Derhalve, hij die een atoomgewicht aan goed doet, zal het zien. En Hij die een atoomgewicht aan slecht doet, zal het zien.”*⁶²

Er wordt ook uitgelegd dat de hel een plaats is voor de loutering en genezing van de menselijke kwalen en tekortkomingen. Het is een middel tot reiniging van de mens, zodat hij voor zijn vooruitgang nog een kans zal krijgen in het leven dat zal komen, die hij in dit leven had vergooid. En omdat dit slechts bij wijze van genezing is, zullen alle bewoners van de hel er vroeg of laat uitkomen. Volgens de Heilige Profeet zal er een tijd komen dat de ochtendwind tegen de deuren van de hel zal slaan;⁶³ en het zal een woeste plaats worden. Op gelijke wijze dient men wat betreft het paradijs eraan te denken dat de mens in staat is daarin onbegrensde vooruitgang te boeken. Degenen die eenmaal daar binnen zijn getreden, zullen nooit daaruit gehaald worden. Dit maakt ruimschoots duidelijk dat toekomstige beloning in de islam de verscheidene aspecten van de menselijke vooruitgang inhoudt en bestraffing (*azāb*) de stadia van zijn neergang en verval. Maar de moslims verloren deze zaken van diepe wijsheid uit het oog en dachten dat *azāb* en *sawāb* alleen voor het toekomstige leven van de wereld bedoeld waren. Zij dachten ook dat niet-moslims geen enkele beloning voor hun goede daden ontvangen

⁶¹ Ibid., 50:22.

⁶² Ibid., 99: 7-8.

⁶³ Voor gedetailleerdere verwijzingen, raadpleeg gaarne Maulana Muhammad Ali's *De religie van de islam*, Hfst. 6.

en dat alle moslims naar het paradijs zullen gaan en dat de *kafirs* voor altijd in het hellevuur zullen branden. De Ahmadiyyat bracht de oorspronkelijke leringen van de islam echter aan het licht en verwijderde al deze vergissingen. Zij legde ook uit dat zelfs de aanbidding van God voor de eigen vooruitgang van de mens bedoeld was, want door God te aanbidden, probeert de mens in feite echt in contact te komen met God met als doel zichzelf te doordrenken met de Goddelijke attributen.

Het negende kenmerk: De theorie van opheffing verworpen

Er waren ook enkele andere zaken die de moslims op foute wijze hadden aanvaard, hoewel er geen grond aanwezig was om ze te aanvaarden. Bijvoorbeeld, de moslims begonnen in het algemeen te geloven dat er verzen van de Koran zijn die door andere Koranische verzen worden opgeheven. Zij hielden zodanig voet bij stuk aangaande dit punt dat iemand die het niet met hen eens was, niet als moslim werd beschouwd. Het ene vers kan alleen door het andere worden opgeheven wanneer het tegenovergesteld is aan het andere. Door een dergelijke zienswijze te accepteren, moet men toegeven dat er tegenstrijdigheden in de Koran staan, terwijl de Koran duidelijk aangeeft:

*“En indien die van iemand anders dan Allah afkomstig was, zouden zij daarin menig tegenstrijdigheid hebben aangetroffen.”*⁶⁴

Het aanvaarden van tegenstrijdigheden in de Koran staat gelijk aan het aanvaarden dat het van een andere bron dan Allah afkomstig is. Dit is het waartoe deze verkeerde opvatting de moslims heeft geleid. Maar zij bleven vasthouden aan zo'n foute leerstelling, totdat zij verwijderd werd door de Stichter van de Ahmadiyya Beweging, die duidelijk maakte dat er geen vers in de Koran staat dat door een ander vers wordt opgeheven, noch dat de Koran van zoiets melding

⁶⁴ De Koran, 4: 82.

maakt. Verzen⁶⁵ waaruit een dergelijke conclusie werd getrokken, wijzen slechts op de opheffing van sommige geboden, d.w.z. vroegere *sjaria*'s. Het was op deze wijze dat de waardigheid van de Koran aan de dag werd gelegd en aangetoond.

Het tiende kenmerk: Geloof in de overheersing van de islam

Afgezien van hetgeen hierboven is opgenoemd, zijn er ook andere zaken waarover de Ahmadiyyat met andere moslims van mening heeft verschild, maar geen van deze meningsverschillen houden verband met rechtskundige vraagstukken (*fiqh*). Uit het voorgaande blijkt dat over welk punt de Ahmadiyyat ook van mening heeft verschild met andere moslims, dit slechts gebeurde in haar pogingen de oorspronkelijke schoonheid en eenvoud van de islam terug te brengen en van de islam een rationele, wetenschappelijke en vooruitstrevende godsdienst te maken, zodat zijn invloed diep in de harten van de mensen zou doordringen en zodat de islam eens te meer zou rijzen in de wereld. De christelijke geleerden hebben zich zeer veel moeite getroost om aan te tonen dat de Ahmadiyya Beweging het resultaat is van het contact van de Europese beschaving met de islam. We zien echter in de geschiedenis van het hedendaagse India twee aparte bewegingen onder de moslims. De ene opgericht door Sir Sayyid Ahmad Khan van Aligarh en de andere door Mirza Ghulam Ahmad van Qadiān. Het werk dat Sir Sayyid heeft gedaan in het onderwijzen van de moslims is op zijn eigen wijze uniek en niemand kan de talrijke voordelen ervan voor de moslims ontkennen. Maar in zoverre het zijn godsdienstige zienswijzen betreft, die soms als *natoeriyat* worden gestigmatiseerd, kenmerken zij een duidelijk onderscheid tussen de twee bewegingen. Sir Sayyid en Hazrat Mirza Ghulam Ahmad probeerden beiden de problemen die de islam heden onder ogen ziet, op een rationele manier op te lossen. Maar de religieuze beweging van Sir Sayyid nam vaak de wending aan van een slaafse imitatie van de Europese gedachte, terwijl de beweging die door Hazrat Mirza in gang werd gezet, de verovering van Europa

⁶⁵ Ibid., 2: 106, 16: 101.

voor de islam op het oog had. Het doel van de eerstgenoemde beweging was ook om de islam te redden van de hevige aanvallen van het Westen, maar werd de islam in deze poging onderworpen aan moderne trends. Maar de laatstgenoemde Beweging wilde niet alleen de islam redden, waar wilde hem ook zien als een triomferende godsdienst van de wereld. Dit is niet louter een veronderstelling. Wijlen *Allamah* Sjibli Noe'mani, die een van de grote bewonderaars van Sir Sayyid was, schreef over hem:

“Deze nieuwe gedachte bestaat uit twee soorten. Hetzij treffen wij dezelfde bedorven rommel of vergezochte vraagstukken en argumenten aan, afkomstig van de Asj'arieten, hetzij wordt elke Europese opvatting of gedachte als de enige juiste norm of oordeel beschouwd. Daarna worden de Heilige Koran en de Hadies erbij gesleept om tot overeenstemming te geraken met deze gedachten.”⁶⁶

In de werken van Sir Sayyid wordt de Koran noodzakelijkerwijze onderworpen aan de Europese ideologie, maar Hazrat Mirza wilde dat Europa neerknielde voor de Koran. Sir Sayyids beweging mag dan wel gezien worden als het resultaat van de krachtige invloed van de Europese gedachte op de islam in India, maar dit geldt niet voor de Ahmadiyya Beweging. Integendeel, zij heeft ertoe bijgedragen dat de invloeden van de Europese gedachte uit de geesten van de moslims werden verwijderd. Zij is in feite een wondermiddel tegen het vergif dat de materialistische beschaving aan de wereld van de islam heeft toegediend. De Stichter voelde een grote hartstocht om de zaak van de islam op de wereld te zien overheersen. Vóór zijn komst werd de islam op het Indisch subcontinent van drie kanten aangevallen. De aanval van het atheïsme en materialisme in de vorm van de Europese gedachte, de aanval van de christelijke missionarissen en de aanval van de nieuwe hindoe-sekte, Arya Samaadj. Wat de moslims ook deden voor hun verdediging, het was zeer ondoeltreffend. Sir Sayyid trad naar voren om de moslims te redden

⁶⁶ *Ilm al-Kalām*, p. 8.

van de invloed van het moderne onderwijs, maar raakte zelf in de ban daarvan en wilde daarom een apologetisch compromis ermee sluiten. Ook een of twee andere personen stonden op tegen de hevige aanval van de christelijke zendingsactiviteiten, maar in het algemeen gesproken bleven de moslims passief en werden de christelijke missionarissen feller en gemener in hun aanvallen tegen de islam. En wat betreft de aanval van de Arya Samaadj, leek niemand zich te bekommeren om de verdediging van de islam.

Het was in deze tijd dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad in het voorste gelid kwam om de zaak van de islam te ondersteunen. Hij verdedigde de islam niet alleen, maar ging ook in een mum van tijd in het offensief tegen al deze vijandige krachten. Dit veranderde de situatie zeer en de indringers werden zelf in het defensief gedrongen. Kortom, in het hart van iedere Ahmadi huist het gevoel om de islam als de heersende godsdienst op de wereld te zien. Hij is er volledig van overtuigd dat, hoe gering de uiterlijke kansen ook mogen zijn, de islam zal bloeien en heersen op de wereld. Het is vanwege dit geloof en enthousiasme dat hij bereid is zijn hele wezen op te offeren voor dit doel. Hierin ligt het succes van de Ahmadiyya Beweging in haar prediking van de islam.

Om kort te gaan, de Ahmadiyyat is geen sekte die zich onderscheidt van andere moslimsekten door onbelangrijke verschillen in de *sjaria*. Zij staat veeleer boven al deze onbetekenende meningsverschillen. Zij is een beweging voor de verspreiding van de islam en hierop zijn al haar inspanningen gericht. Zij heeft haar best gedaan alle misvattingen over de islam te verwijderen, die een belemmering vormden op de weg van zijn verbreiding en vooruitgang. Om deze reden heeft de Ahmadiyya Beweging soms van mening verschilt met de huidige gedachte van de moslims en het is slechts dit, wat haar van deze andere moslimsekten doet verschillen. Zulke meningsverschillen zijn in werkelijkheid niet intrinsiek van aard, maar houden slechts met die zaken verband die te maken hebben met de verbreiding en vooruitgang van de islam op de wereld. De Heilige Profeet zelf heeft

dit tijdperk beschreven als het “tijdperk van verdorvenheid”, wanneer de islam op een verkeerd spoor zal worden gebracht door zijn volgelingen en zijn vooruitgang tot stilstand zal komen en de mensen deze vervuilde vorm van islam zullen beginnen te verachten. Door misverstanden uit dit tijdperk van verdorvenheid uit de weg te ruimen, heeft de Ahmadiyya Beweging nieuwe perspectieven geopend voor het succes en de glorie van de islam. De islam is dus, wederom, in opmars en neemt de aandacht van de hele wereld in beslag.

Noot 4 van de Engelse vertaler op pagina 10.

Deze woorden van Maulana Muhammad Ali zijn nogal profetisch van aard en kwamen gedeeltelijk uit in 1954, toen een schriftelijke verklaring overlegd werd aan de Munir Onderzoekscommissie in Pakistan door de delegatie van de Qadiani's, dat: “Een moslim een persoon is die behoort tot de *oemma* van de Heilige Profeet en geloof betuigt in de *kalima tajjiba*” (*Report of the Court of Inquiry into the Punjab Disturbances of 1953* [Rapport van de onderzoekscommissie inzake de ongeregelheden te Punjab in 1953], p. 218). Elders wordt in dit verslag gesteld:

“Aangaande de vraag of Ahmadi's [Qadiani's worden hier bedoeld – Red.] andere moezelmannen als *kafirs* beschouwen in de zin dat zij buiten de grenzen van de islam staan, is de houding die voor ons wordt aangenomen dat zulke personen geen *kafirs* zijn en dat het woord *koefr*, wanneer dat gebezigd wordt in de literatuur van de Ahmadi's over zulke personen, gebruikt wordt in de zin van lichte ketterij en dat het nooit de bedoeling is geweest om kenbaar te maken dat zulke personen buiten de grenzen van de islam staan.” (p. 199)

De bovenstaande opmerkingen zijn van de rechters. De eigenlijke antwoorden die aan het Hof werden gegeven zijn als volgt:

Vr.: Rekent u Mirza Ghulam Ahmad *sahib* tot de *mamoers* [door God aangesteld – Red.], wiens erkenning noodzakelijk is om een moslim genoemd te worden?

Antw.: Ik heb deze vraag reeds beantwoord. Niemand die niet gelooft in Mirza Ghulam Ahmad *sahib* kan als buiten de grenzen van de islam worden geacht.” (Notulen van de Onderzoekscommissie, 84^e zitting, d.d. 14 januari 1954.)

Vr.: Kijkt u alstublieft op pagina 22 van *Zikr-i Ilahi*, die de volgende passage bevat:

”میرا تو یہ عقیدہ ہے کہ دنیا میں دو گروہ ہیں۔ ایک مومن دوسرے کافر۔ پس جو حضرت مسیح موعود پر ایمان لانے والے ہیں وہ مومن ہیں اور جو ایمان نہیں لائے، خواہ ان کے ایمان نہ لانے کی کوئی وجہ ہو، وہ کافر ہیں۔”

[d.i., Mijn geloofsopvatting is dat er twee groepen op de wereld zijn, nl. de ene *moe'min* (gelovige) en de andere *kafir*. Derhalve, degenen die geloof betuigen in de Beloofde Messias zijn *moe'mins* en degenen die niet geloven, welke reden zij ook mogen hebben voor hun ongelooft, zijn *kafirs* – Red.]. Is het woord *kafir* hier niet gebruikt als het tegengestelde van het woord *moe'min*?

Antw.: In deze context betekent het woord *moe'min* iemand die gelooft en het woord *kafir* iemand die niet gelooft in Mirza Ghulam Ahmad *sahib*.

Vr.: Maakt het geloof in Mirza Ghulam Ahmad *sahib* derhalve deel uit van *imān*?

Antw.: Nee. Het woord *moe'min* is hier slechts gebruikt om aan te geven in welke zin men in Mirza Ghulam Ahmad *sahib* gelooft.” (Ibid., 85^e zitting, 15 januari 1954.)

Mirza Bashir ud-Din Mahmud Ahmad, het Hoofd van de Qadiani's, gaf dus toe dat het geloof in de Stichter van de Ahmadiyya Beweging geen deel uitmaakte van geloof (*djoezw-i imān*), maar veertig jaar daarvoor had hij openlijk verklaard:

”مسیح موعود کا ماننا جزو ایمان ہے۔ پس کس کا دل گردہ ہے کہ ان کا مقابلہ کر کے کہے کہ حضرت مسیح موعود کا ماننا جزو ایمان نہیں؟“
(الفضل، قادیان، ۲۰ مئی ۱۹۱۴)

“Geloof in de Beloofde Messias maakt deel uit van het geloof (*djoezw-i imān*). Wie kan dus de moed hebben te zeggen en zich tegenover hem op te stellen dat geloof in hem geen deel uitmaakt van het geloof?” (*Al-Fasl*, Qadiān, 20 mei 1914)

De tegenstrijdigheid tussen de bovenstaande verklaringen is duidelijk.

Appendix 1

Werd de leerstelling van djihaad afgeschafft door de Stichter?⁶⁷

(De beschuldiging dat de Stichter van de Ahmadiyya Beweging de leerstelling van djihaad verwierp, is ongegrond, maar aangezien deze aantijging tegen hem door bepaalde mensen wijd verspreid wordt, zal een verdere verduidelijking van dit punt hier niet misplaatst zijn. – Red.)

Men kan gemakkelijk inzien dat iemand die de Heilige Koran en de heilige profeet Mohammed accepteert, de djihaad niet kan verwerpen, waarvan de voorschriften die daarop betrekking hebben een aanzienlijk deel van de Heilige Koran beslaan. De orthodoxe moslims geloven dat sommige verzen van de Heilige Koran door andere zijn opgeheven. De Ahmadiyya Beweging heeft deze lering reeds lang bestreden en vele verlichte moslims accepteren nu de zienswijze van de Ahmadi's dat geen enkel vers, zelfs geen enkel woord of jota, van de Heilige Koran is opgeheven. Onder de titel, *Een verklaring van enkele van onze geloofsopvattingen*, schreef de Stichter van de Ahmadiyya Beweging:

“God spreekt tegen Zijn dienaren in deze *oemma* en aan hen wordt de gelijkenis als van profeten gegeven, maar zij zijn in werkelijkheid geen profeten, want de Koran heeft de noodzakelijkheden van de Wet vervolmaakt en er wordt aan hen slechts een begrip van de Koran gegeven en zij kunnen niets daaraan toevoegen, noch iets daaruit wegnemen; en wie ook iets eraan toevoegt of eruit wegneemt, hij behoort tot de duivels, die slecht zijn.”⁶⁸

⁶⁷ Maulana Muhammad Ali, *The Founder of the Ahmadiyya Movement*, uitgave van 1984, p. 70-78.

⁶⁸ *Mawahib al-Rahmān* (14 januari 1903), p. 66-67).

Het is daarom onmogelijk dat, terwijl hij een dergelijke geloofsopvatting voorstond, Hazrat Mirza Ghulam Ahmad gezegd kon hebben dat hij de djihaad had afgeschaft, die door de Heilige Koran verplicht was gesteld en een van de vijf fundamenteën van de islam was. De volgende passage uit zijn vlugschrift *The Jihād* zal aantonen dat hij slechts in zijn interpretatie van de djihaad, zoals de Heilige Koran inprent, verschilde van de *oelama*:

“Men moet eraan denken dat de lering van de djihaad zoals de moslimse *oelama* van onze tijd, die zichzelf *maulawi*'s noemen, dit begrijpen, niet juist is ... Deze mensen houden zo sterk vast aan hun opvatting, die helemaal verkeerd en tegen de Koran en de Hadies is, dat de persoon die niet daarin gelooft en ertegen is, een *Dadjdjaal* wordt genoemd.”⁶⁹

Hieruit blijkt dat volgens de Stichter van de Ahmadiyya Beweging de lering van de djihaad, zoals de *oelama* dat begrepen, tegengesteld was aan de ware leringen van de Heilige Koran en de Hadies. Wat de Stichter verwierp was niet de lering van de djihaad, maar de orthodoxe interpretatie daarvan, die in het Westen aanleiding gaf tot grote misvattingen omtrent de leerstelling van de djihaad, zodat zelfs onbevooroordeelde westerse schrijvers dachten dat het woord djihaad synoniem was met oorlog die wordt ondernomen om niet-moslims de godsdienst van de islam op te leggen. Zo opent in de *Encyclopaedia of Islam* het artikel “Jihad” met de volgende woorden: “De verspreiding van de islam door wapens is een godsdienstige plicht voor moslims in het algemeen.” Klein verklaart in zijn *Religion of Islam* zelfs nog stelliger: “Jihad ... Het strijden tegen de ongelovigen met als doel hetzij hen over te halen tot de islam, hetzij hen te onderwerpen en uit te roeien in geval zij weigeren moslims te worden.” In de populaire gedachte van de moslim was er zelfs een nog grotere misvatting aanwezig; dat het doden van een ongelovige djihaad was en dat zo'n daad de pleger het recht geeft een *ghazi* genoemd te worden. Dit concept, gekoppeld aan het heersende

⁶⁹ *The Jihād*, p. 5-6.

geloof in de komst van een Mahdi die het zwaard zou gebruiken tegen alle niet-moslims indien zij weigerden de islam te aanvaarden, tegengesteld als het was aan de heldere leringen van de Heilige Koran, bracht de verspreiding van de islam onder niet-moslims een immense schade toe. Afgezien van zeer weinig uitzonderingen werden zelfs ontwikkelde moslims het slachtoffer van de verkeerde notie dat de islam een agressieve oorlog tegen niet-gelovigen voorschrijft en de Stichter van de Ahmadiyya Beweging moest een onophoudelijke oorlog voeren, niet tegen de djihaad zoals de Heilige Koran inprent, maar tegen de verkeerde gedachten daarover die zowel onder moslims als niet-moslims heersten.

Door twee beginselen vast te stellen, werd de weg vrij gemaakt voor het verwijderen van deze misvattingen:

1. Djihaad betekent *zich in de mate van zijn vermogens en kracht inspannen, of het nu in woord is of daad* en dat het woord in deze brede zin gebruikt wordt in de Heilige Koran.
2. Wanneer het in engere zin gebruikt wordt van *strijden*, dan betekent het slechts strijden ter zelfverdediging.

Indien derhalve alle inspanningen om de boodschap van de islam tot niet-moslims te brengen simpelweg via prediking, of wat ook geestelijke oorlogvoering genoemd kan worden, binnen het kader valt van djihaad, dan viel een oorlog die gevoerd werd voor de verbreiding van de islam, indien zo'n oorlog ooit ondernomen werd door een moslimheerser, zeer ver buiten de reikwijdte van zijn ware betekenis, aangezien die tegengesteld was aan het basisbeginsel, neergelegd in de Heilige Koran, van "er is geen dwang in de godsdienst."⁷⁰ Als hij ooit gesproken heeft over de afschaffing van de djihaad, dan was het van deze verkeerde gedachte over het woord djihaad, niet van de djihaad zoals de Heilige Koran die inprent, waarvan hij geloofde dat elk woord ervan een Goddelijke openbaring

⁷⁰ De Koran, 2: 256.

was die niet opgeheven kon worden tot de Dag des Oordeels. Hier is nog een passage uit het hierboven aangehaalde vlugschrift:

“Hun bewering dat aangezien de djihaad toegestaan was in de eerste dagen (van de islam), er geen reden is waarom die nu verboden moet worden, is een geheel verkeerde opvatting. Dit kan op twee manieren weerlegd worden; ten eerste wordt deze conclusie getrokken vanuit verkeerde vooronderstellingen en onze Heilige Profeet heeft nooit het zwaard tegen mensen gebruikt, behalve tegen hen die als eerste het zwaard opnamen (tegen de moslims) ... ten tweede, zelfs als we zouden veronderstellen dat er een djihaad in de islam zou bestaan zoals deze *maulawi's* denken, zelfs dan zal die vorm nu niet meer van kracht zijn, want er staat opgetekend dat wanneer de Beloofde Messias verschijnt, er een einde zal komen aan de djihaad met het zwaard en aan godsdienstoorlogen.”⁷¹

Men ziet dat het heersende idee dat de islam een djihaad met het zwaard toestaat voor de verspreiding van de godsdienst op twee manieren wordt weerlegd. In de eerste plaats wordt gesteld dat deze gedachte van djihaad in strijd is met de Heilige Koran en de Hadies, aangezien de Heilige Profeet slechts ter zelfverdediging het zwaard trok, niet voor de verbreiding van de godsdienst. Daarnaast wordt gezegd dat zelfs wanneer men veronderstelt dat er ooit een djihaad voor de verbreiding van de godsdienst is ondernomen – dat de Heilige Profeet zo'n djihaad nooit heeft ondernomen, wordt duidelijk gesteld in het eerste gedeelte – dan kan een dergelijke djihaad heden niet meer ondernomen worden, omdat over de Beloofde Messias wordt gezegd dat hij een einde zal maken aan (godsdienst)oorlogen, *jad al-harb*, zoals duidelijk gezegd wordt in *Boechari*. Wat werkelijk bedoeld wordt is dat een djihaad die tegengesteld was aan de leringen van de Heilige Koran en de praktijk van de Heilige Profeet, indien er ooit een is geweest, ongetwijfeld het gevolg was van een of andere verkeerde opvatting en zal, volgens de hierboven genoemde

⁷¹ *The Jihad*, p. 6.

hadies, de Beloofde Messias die verkeerde opvatting verwijderden en zo een einde maken aan zulke oorlogen.

Dit standpunt wordt nog duidelijker gemaakt in een brief in het Arabisch, gericht aan de moslims van de wereld, en die deel uitmaakt van een supplement van zijn boek, *Toehfah Golarwija*. In deze brief zegt hij:

“Het lijdt niet de minste twijfel dat de voorwaarden die neergelegd zijn voor de djihaad (in de Heilige Koran) niet aanwezig zijn in de tegenwoordige tijd en in dit land; het is de moslims dus niet gewettigd te strijden voor (de vooruitgang van) de islam en een ieder te doden die de Heilige Wet verwerpt, want God heeft de onwettigheid van de djihaad wanneer er vrede en veiligheid is duidelijk gemaakt.”⁷²

Hier wordt duidelijk gemaakt dat de djihaad met het zwaard slechts onder bepaalde omstandigheden door de islam wordt toegestaan en, aangezien die omstandigheden in de tegenwoordige tijd niet aanwezig zijn in het land waarin de schrijver leeft, is daarom de djihaad met het zwaard ongewettigd hier in deze tijd. Dit argument leidt tot de ondubbelzinnige conclusie dat de djihaad wettig kan zijn in een ander land, waarin de noodzakelijke omstandigheden die neergelegd zijn in de Heilige Koran aanwezig zijn, of zelfs hier wanneer de omstandigheden zijn veranderd. Deze omstandigheden staan uitdrukkelijk vermeld in het Heilige Boek:

“En strijd op de weg van God tegen degenen die tegen jullie strijden en wees niet agressief, want God houdt niet van agressors.” (2:190)

In dit verband kan een andere beschuldiging vermeld worden met betrekking tot zijn houding tegenover de Britse regering in India. De Sikhs, die voor de komst van de Britse heerschappij geëerden over

⁷² *Toehfah Golarwija*, Supplement, p. 30.

de Punjab, hadden niet alleen de familie van Hazrat Mirza van hun landgoederen verdreven, maar er bestond in hun latere dagen ook zo'n wetteloosheid in het land, dat het leven voor de moslims onmogelijk werd gemaakt, aan wie het niet toegestaan was hun godsdienst vrij te belijden en wiens eigenste cultuur op het punt stond weggevaagd te worden. Het was in zo'n tijd dat de Britse overheid zich erin mengde en de moslims redde van vernietiging. De mensen die met hun eigen ogen de rampspoeden van de moslims hadden gezien, of zelfs hun nakomelingen, beschouwden dus de Britse overheid als een zegen, omdat zij door haar gered waren. Mirza Ghulam Ahmad stond niet alleen in het prijzen van de Engelse heerschappij voor het toestaan van een volledige vrijheid van godsdienst en bewustzijn en voor het stichten van vrede, daar waar er voorheen anarchie en wetteloosheid bestonden. Alle schrijvers van die tijd zagen het als hun plicht om uiting te geven aan soortgelijke gevoelens van loyaliteit en dankbaarheid. Sir Sayyed Ahmad Khan, die een positie onder de moslims bekleedde die niet aan welke andere leider dan ook in zijn tijd was toegekend, schreef exact in dezelfde toon zoals Mirza Ghulam Ahmad dat deed. Zelfs de Wahabi's, die lange tijd slecht te boek stonden bij de regering, verklaarden van de toppen van de daken hun loyaliteit aan de regering. Zo schreef Maulawi Muhammad Jabbar, de beroemde Wahabi-leider:

“In de allereerste plaats bedank ik de regering, onder welke wij in het openbaar en overluid de religieuze doctrines van ons reine geloof kunnen onderwijzen zonder enige bemoeienis dan ook, en wij onze tegenstanders, of zijn nu christenen zijn of anderen, met gelijke munt kunnen terugbetalen. Zelfs onder de sultan van Turkije kunnen wij geen dergelijke godsdienstvrijheid genieten.”⁷³

Een ander beroemde leider van de *Ahl Hadies*, Maulawi Muhammad Hussain van Batala, schreef:

⁷³ *Barakāt-I Islam*, Titelblad, pagina 2.

“De Goddelijke wet en de huidige toestand van de moslims in ogeschouw nemende, hebben wij gezegd dat dit niet de tijd is van het zwaard.”⁷⁴

Nawāb Siddiq Hasan Khan, een ander belangrijke leider en schrijver, ging zelfs verder:

“Het grondig doorlezen van de geschiedenisboeken laat zien dat de vrede, veiligheid en vrijheid die alle mensen hebben ontvangen onder deze regering, nog nooit onder enig ander regering waren verkregen.”⁷⁵

“Wie daar tegen in gaat (d.w.z. loyaliteit en trouw aan de Britse regering), is niet alleen een onruststoker in de ogen van de regeerders, maar zal ook het verst afstaan van wat de islam verlangt en van het pad van de trouwhartigen en zal beschouwd worden als een schender van het verbond, ontrouw in zijn religie en een pleger van de grootste zonden, en wat zijn toestand zal zijn op de Dag des Oordeels, zal daar duidelijk worden.”⁷⁶

Er was nog een reden voor Hazrat Mirza Ghulam Ahmads houding tegenover de Britse regering. Hij maakte aanspraak erop de Beloofde *Mahdi* te zijn en aangezien de naam van *Mahdi* geassocieerd werd met het zwaard, werd de Ahmadiyya Beweging voor vele jaren met wantrouwen door de regering bekeken, die dacht dat de Stichter op enig moment tegen haar in opstand kon komen. Het was om deze verkeerde indruk te verwijderen dat Hazrat Mirza nadruk legde op zijn dankbaarheid tegenover de Britse regering. Bovendien legde hij de fundamenteën van een zendingsgemeenschap met het grootse doel de verspreiding van de islam over de hele wereld, en zo'n maatschappij zou alleen haar werk kunnen doen door loyaal te blijven aan

⁷⁴ *Isja'at al-Soenna*, Safar, 1301 n.H., p. 366.

⁷⁵ *Tardjoemān Wahabia*, p. 8.

⁷⁶ *Ibid.*, p. 23-24.

de regering die via de wet in een land is gevestigd en door zich afzijdig te houden van alle politieke gevoelens.

Appendix 2

Belasterde de Stichter Jezus Christus en zijn moeder?

Ook dit is een flagrant verkeerde voorstelling van wat hij schreef. Hoe kan een man die het geloof van de islam belijdt een profeet van God beledigen wanneer van hem geëist wordt te geloven in die profeet? Jezus Christus wordt in de Heilige Koran uitdrukkelijk een profeet genoemd en elke moslim moet hem als zodanig eerbiedigen. Teneinde de aard van de teksten waartegen bezwaren worden gemaakt te begrijpen, moet men twee punten in gedachten houden.

Het eerste is de aard van de pennenstrijd die gevoerd werd door de christelijke missionarissen in India tijdens het laatste kwart van de negentiende eeuw. De prediking van de christelijke missionarissen was tot voor kort van een geheel ander karakter dan wat het heden ten dage is. In die dagen veronderstelden de christelijke missionarissen dat hoe donkerder het beeld was dat zij van de Profeet van de islam schetsten, hoe groter hun succes zou zijn in het winnen van zieltjes onder de moslims; en deze veronderstelling werd sterker naarmate de missionarissen de resultaten overzagen. Niet alleen welgestelde mensen onder de moslims, maar zelfs bepaalde *Maulawi's* van naam liepen over naar het christelijke kamp en, om in de gunst te komen bij hun Europese meesters, brachten deze nieuwe discipelen de giftige propaganda tegen de islam tot een uiterste dat het bloed van de moslims deed koken. Enkele van de christelijke polemische boeken moeten inderdaad gerekend worden tot de smerigste religieuze literatuur die ooit is voortgebracht, afgezien van het feit dat de stichter van de Arya Samaadj en sommige van zijn blinde volgelingen de christelijke missionarissen imiteerden en, naderhand, de predikers van de Arya Samaadj zelfs de christelijke missionarissen overtroffen in de kunst van hekelen.

Het is heden moeilijk om zelfs maar te begrijpen hoe al die zaken geschreven konden zijn in de naam van de godsdienst. De *Masieh al-*

Dadjdjāl door Ramchand (1873), *Sirāt al-Masih wa-l-Moehammad* door eerwaarde Thakurdas (1882), *Androena Bible* door Abdullah Atham, waarin een poging wordt gedaan aan te tonen dat onze Heilige Profeet de Antichrist was en de Draak van de Openbaring, *Moehammad ki Tawarich ka Idjmāl* door eerwaarde William (1891), *Taftisj al-Islam* door eerwaarde Rogers (1870), *Nabi-i Ma'soem*, uitgegeven door de American Mission Press van Ludhiana (1884) en tientallen andere boeken en honderden traktaten zijn allemaal een aaneenschakeling van beledigende taal die uitgestort werd over de Heilige Profeet en zijn metgezellen, waarbij elke schrijver de andere voorbij probeerde te streven in grofheid. Het werd een gewoonte van deze christelijke polemisten om de Heilige Profeet een bedrieger, *Dadjdjāl* of Antichrist, een misleider, een bandiet, een slaaf van zijn seksuele driften wiens wellust geen grenzen kende, te noemen en aan hem elk denkbare misdaad toe te schrijven. Pagina na pagina van de boven opgesomde werken en van andere gelijksoortige staat vol met beschrijvingen als de volgende:

“Als hij (de Profeet van de islam) de Evangeliën heeft afgeschafte, dan is dit niet verwonderlijk, want iedereen op de wereld die laaghartig is en een aanbidder is van zijn wellusten, doet zo.”

“Seksuele wellust ... treft men in zo'n buitensporige mate bij Mohammed aan, dat hij altijd een slaaf ervan was. Net als andere Arabieren lijkt Mohammed, door zijn eigenste optreden, een liefhebber van vrouwen te zijn.”

“De aanleiding van de wet aangaande het huwelijk met de vrouw van een geadopteerde zoon was het opslaan van de wellust van Mohammed toen hij Zainab naakt zag.”

“De godsdienst van de Paus en de godsdienst van Mohammed zijn twee kaken van de draak.”

“Een bendeleider van bandieten, een rover, een moordenaar van mensen door geheime samenzweringen.”

“Wanneer zijn oog toevallig viel op haar schoonheid, werd zijn hart door zondige liefde in bezit genomen en om zijn slechte verlangens te bevredigen, zorgde hij ervoor dat hij toestemming uit de Hemel kreeg.”

“Wij kunnen zijn aanspraak op het profetschap geen andere naam geven dan bedrog of doortraptheid.”

“Dit alles heeft Mohammed verzonnen, hij was een slaaf van zijn hartstochten.”

“Op geen enkele wijze was zijn karakter passend voor het ambt van een profeet; hij was een slaaf van zijn hartstochten, gevuld met de geest van wraak en een egoïstische man, een extreme volgeling van zijn lage begeerten. De Koran is een leugen, zijn eigen verzinsel, die zijn slaafsheid aan hartstocht en zijn wellusten aanwakkerde.”

“Zijn woorden en zijn gedrag namen met zijn leeftijd toe in slechtheid.”

Dit is slechts een klein voorbeeld van de schrijverijen van de christelijke missionarissen van die tijd. In feite werd deze literatuur zo grof dat toen eerwaarde Imam ud-Din, een *Maulawi* die zich tot het christendom had bekeerd, zijn werken publiceerde, deze zo vreselijk beledigend werden gevonden, dat zelfs christenen daarover begonnen te klagen en de *Sjams al-Achbār* van Lucknow, zelf een christelijke zendingskrant, gedwongen was een waarschuwing uit te brengen tegen de aanstootgevendheid van de werken van Imam ud-Din en zei dat “indien er weer een opstand zal zijn zoals die in 1857, dan zal die te wijten zijn aan de beledigende en grove taal van zijn werken.” De waarschuwing die in deze christelijke krant werd gegeven, was niet

in het minst overdreven. Een moslim wordt nooit zo erg beledigd als wanneer zijn Profeet wordt beschimpt. Hij kan de grootste beledigingen verdragen, maar het ene ding dat hij niet zal verdragen is de belediging van de heilige profeet Mohammed. De afgelopen jaren hebben vele voorbeelden laten zien van deze diepgewortelde liefde van de moslim voor zijn Profeet. Hoeveel jonge moslims zijn niet geestelijk uit balans geraakt en hebben revolvers gericht op iemand die de Profeet uitscheldt, terwijl zij goed weten dat zij dit met hun leven moeten bekopen? Niemand kan de liefde van een moslim voor zijn Profeet peilen. Het is een feit dat de scherpte van de belediging van de Profeet het hart van een moslims zo diep treft, dat zijn opgewondenheid alle grenzen te buiten gaat, en de hoogste uitvoerende macht dient nota te nemen van dit feit, zelfs wanneer de hooggerechtshoven geen vrijere interpretatie van de wetten van het land kunnen geven en de doodstraf moeten uitroepen over jeugdigen, die geestelijk uit hun evenwicht zijn geraakt vanwege zulke verhitte gemoederen.

Het zou niet verwonderlijk zijn geweest dat indien de zeer grove teneur van de christelijke polemisten een moslimse verdediger van het Geloof zoals de Stichter van de Ahmadiyya Beweging in zo'n mate had geprikkeld, dat hij opmerkingen zou hebben gemaakt die hem en de zaak die hij steunt onwaardig zouden zijn. Niettemin bleef hij geestelijk in balans en paste hij een methode toe om pennenstrijd te voeren die, in een zeer korte periode, de christelijke missionarissen deed beseffen dat hun methoden verandering behoeften, en dit is het tweede punt waaraan men moet denken. Het was een simpele methode. Wat zou het beeld van Jezus Christus geweest zijn indien hij beoordeeld en bekritiseerd zou worden op de wijze zoals de christelijke missionarissen de Heilige Profeet van de islam beoordeelden en bekritiseerden. Daarom schreef Hazrat Mirza in duidelijke bewoordingen toen hij deze methode toepaste:

“Aangezien de eerwaarde Fateh Masih van Fatehgarh, district Gurdaspur, een zeer beledigende brief aan ons heeft geschreven

en hij daarin onze Heer en Meester, de heilige profeet Mohammed, beschuldigd heeft van overspel en vele andere grove woorden heeft gebruikt om hem te beledigen, is het daarom verstandig dat er een antwoord op zijn brief gepubliceerd moet worden. Vandaar dat dit vlugschrift is geschreven. Ik hoop dat de christelijke missionarissen het zorgvuldig zullen lezen en geen aanstoot zullen nemen aan de woorden daarin, want deze methode is helemaal het gevolg van de ruwe woorden en het vuile gescheld van Fateh Masih. Nochtans hebben wij hoge achting voor de heilige glorie van Jezus Christus en als antwoord op de aanstootgevende woorden van Fateh Masih, is er slechts gesproken over de denkbeeldige Messias (*fardi Masih*).⁷⁷

Deze houding werd keer op keer duidelijk gemaakt door de Stichter in zijn werken, maar zelfzuchtige personen voerden een valse propaganda en schonken geen aandacht aan de uitleg. Zo schreef M. Zafar Ali van de *Zamindār* de volgende woorden toe aan Hazrat Mirza:

“Jezus Christus was kwaadaardig en arrogant. Hij was de vijand van de rechtschapenen. Wij kunnen hem zelfs geen heer noemen, laat staan een profeet (*Andjām Asam*, p. 9).”

Een ieder die pagina 9 opslaat van het boek waarnaar wordt verwezen, zal erachter komen dat de schrijver zich schuldig maakt aan het uiten van valse beschuldigingen. De passage zoals we die in het boek tegenkomen, loopt als volgt:

“Op dezelfde wijze heeft de oneerbiedige Fateh Masih in zijn brief aan mij onze Heilige Profeet een overspelige genoemd en hem op vele andere manieren beschimpt. Dit vulgaire gedeelte ... dwingt ons er dus toe iets over hun Jasoe (Jezus) te schrijven en laat het bij de moslims bekend zijn dat God niets over deze Jasoe vermeld heeft in de Heilige Koran. De christelijke missionarissen zeggen dat Jasoe die persoon was, die beweerde

⁷⁷ *Noer al-Qoer'ān*, p. 1.

God te zijn en Heilige Mozes een dief en een bedrieger noemde en niet geloofde in de komst van de Heilige Profeet en zei dat er na hem alleen maar valse profeten zouden komen. Wij kunnen zo'n kwaadaardige, arrogante persoon en de vijand van de rechtschapenen geen heer noemen – laat staan een profeet.”

Tussen de aanhaling van M. Zafar Ali en de passage die men eigenlijk in het boek aantreft, bevindt zich een verschil van hemel en aarde. De Stichter van de Ahmadiyya Beweging heeft nooit geschreven dat Jezus Christus kwaadaardig en arrogant was. Integendeel, door zich te houden aan het beginsel dat hij duidelijk had gemaakt in *Noer al-Qoer'ān*, zoals hierboven aangehaald, zegt hij slechts tegen zijn tegenstander, Fateh Masih, dat de denkbeeldige Messias van de christenen (*fardi Masih*), die niet dezelfde is als de Messias van de Heilige Koran (de echte Messias), op basis van de christelijke geschriften beschreven kan worden als een kwaadaardige en arrogante persoon, indien die beoordelingsmethode die de christenen toepasten in het geval van de heilige profeet Mohammed toegepast zou worden in het geval van hun Christus. Het is een denkbeeldig plaatje van de Messias dat de christelijke missionarissen hadden geschetst, dat door de Stichter van de Ahmadiyya Beweging werd veroordeeld en niet de Messias zelf. Indien nu een man, volgens het moslimse geloof, zichzelf God noemt en ook de rechtschapen dienaren van God uitmaakt voor dieven en bedriegers, dan is hij ongetwijfeld een arrogante en kwaadaardige man. De moslims geloven, en ook de Stichter geloofde, dat Jezus Christus nooit heeft gezegd dat hij God was en hij nooit de andere rechtschapen dienaren van God hekelde; daarom zijn zij van mening dat het door de christenen geschetste beeld van de Messias niet het beeld is van een man die in werkelijkheid heeft geleefd, maar dat van iemand die slechts in de verbeelding bestaat van de christenen. Het is dit denkbeeldig plaatje dat Hazrat Mirza hekelde en hij deed dit ook slechts, omdat de christelijke missionarissen niet ophielden met het beschimpen van de Heilige Profeet van de islam.

Men moet in gedachten houden dat deze methode van het met gelijke munt terugbetalen van de christenen door andere erkende moslimleiders werd toegepast vóór de Stichter van de Ahmadiyya Beweging. Zo schrijft Maulana Rahmat Allah in de inleiding van zijn boek *Izala Auhām*:

“Aangezien de christelijke missionarissen in hun uitspraken en geschreven werken oneerbiedig zijn jegens de beste der mensen, onze Heilige Profeet, en jegens de Heilige Koran en de Hadies van de Profeet ... zijn wij daarom gedwongen hen met gelijke munt terug te betalen ... Het is geenszins mijn geloofsopvatting dat ik minachtend mag spreken over een profeet.”

Zeer recentelijk heeft zelfs het officiële orgaan van de Djami'at al-Oelama van Delhi, *Al-Djam'ijja*, van 20 nov. 1932, in antwoord op bepaalde christelijke missionarissen geschreven:

“De persoon die de christenen per abuis houden voor de Messias, was in werkelijkheid de vijand van de Messias en heeft niets van doen met de islam en de Koran. Noch gelooft enige moslim in hem.”

Een voorbeeld van hoe er valse propaganda wordt gevoerd tegen de Stichter van de Ahmadiyya Beweging, is de verklaring die alom wordt gepubliceerd door M. Zafar Ali in zijn krant, de *Zamindār*, die de titel draagt, “Een open brief aan de koning van Engeland”, waarin hij stelt dat Mirza Ghulam Ahmad Maria heeft beschuldigd van overspel en Christus een bastaard heeft genoemd. Toen hij werd uitgedaagd een enkel citaat voort te brengen ter staving van zijn verklaring, bleef hij zwijgen, hoewel hij door bleef gaan de valse aantijgingen te herhalen. Het is op het eerste gezicht duidelijk dat een moslim die in de Heilige Koran gelooft niet zo'n wilde uitspraak kan doen zoals die aan de Stichter van de Ahmadiyya Beweging wordt toegeschreven, maar de massa wordt volgestopt met deze leugens door de gezworen vijanden van de Beweging. Verre van Maria

beschuldigd te hebben van overspel en Jezus een bastaard te hebben genoemd, sprak Mirza Ghulam Ahmad keer op keer over de miraculeuze geboorte van Jezus Christus. De volgende drie citaten zullen volstaan om dit aan te tonen:

“Een van de doctrines die wij voorstaan is dat Jezus Christus en Johannes de Doper beiden op miraculeuze wijze waren geboren ... En het geheim in het scheppen van Jezus en Johannes op deze manier was de manifestatie van een groot teken ... En het eerste ding dat Hij (God) deed om dit tot stand te brengen, was de schepping van Jezus zonder een vader via de manifestatie van louter de Goddelijke kracht.”⁷⁸

“De grond waarop dit is gebaseerd, is zijn (Jezus Christus’) schepping zonder tussenkomst van een menselijke vader en de bijzonderheid hiervan was dat een bepaalde groep van de joden, nl. de Sadduceeërs, de Opstanding verwierp en God hen daarom via sommige van Zijn profeten inlichtte dat er uit hun gemeenschap een zoon geboren zou worden zonder een vader en dat dit een teken zou zijn van de waarheid van de Opstanding.”⁷⁹

“De (Arya Samaadj)-spreker uitte ook bezwaren dat Maria een kind droeg door de Heilige Geest en dat Jezus alleen uit Maria was geboren. Het antwoord is dat dit gedaan werd door dezelfde God Die, volgens de leringen van de Arya Samaadj, miljoenen mensen schept aan het begin van elke nieuwe schepping, net zoals gewassen uit de aarde groeien. Indien God, volgens de Vedische leringen, de wereld miljoenen malen op deze wijze heeft geschapen, nee, ontelbaar malen, en dat het niet nodig was dat mannen en vrouwen bijeen moesten komen om een kind geboren te laten worden, wat voor kwaad kan het dan dat Jezus op soortgelijke wijze is geboren?”⁸⁰

⁷⁸ *Mawahib Al-Rahmān*, p. 70-72.

⁷⁹ *Hamamat al-Boesjra*, p. 90.

⁸⁰ *Tjasjma Ma'rifa*, p. 217.

De bovenstaande citaten moeten volstaan om zelfs de grootste tegenstander van de Beweging ervan te overtuigen dat haar Stichter oprecht geloofde dat Jezus Christus uit Maria was geboren zonder dat zij gemeenschap had met een man. De Stichter verklaarde niet alleen zijn eigen opvattingen omtrent dit vraagstuk, maar hij gaf ook antwoord op de bedenkingen van de Arya Samaadj en benadrukte het punt dat Jezus Christus zonder een menselijke vader was geboren. Hoe kon hij dan Maria van overspel hebben beschuldigd wanneer hij keer op keer verklaarde dat zij zelfs niet eens een wettige gemeenschap had met een man voor de geboorte van Jezus Christus? Met deze duidelijke verklaringen voor ogen is het een schaamteloze leugen om te zeggen dat hij achtte dat Maria overspel had gepleegd, of dat hij Jezus Christus een bastaard noemde, en toch zijn het lasteringen als deze, waarvan men verwacht dat de massa ze accepteert, en inderdaad accepteert die ze, als waarheden van de Evangelieën.

Appendix 3

Het gebruik van harde taal tegen de ‘oelama’⁸¹

Een andere beschuldiging tegen de Stichter is dat hij in zijn omgang met de orthodoxe *oelama* zeer fel was. In werkelijkheid betaalde Hazrat Mirza Ghulam Ahmad ook in dit geval de vijandige *oelama* met gelijke munt terug. Niet lang nadat hij verkondigde dat Jezus Christus dood was en dat hij zelf de Messias was die onder de moslims moest verschijnen, kapittelden zij hem in de meest vulgaire termen en noemden zij hem bij elk hatelijk scheldwoord dat zij maar konden bedenken. Het volgende zijn slechts enkele voorbeelden, genomen van de pagina's van *Isja'at al-Soenna*, een periodiek uitgegeven door *Maulawi* Muhammad Husain van Batala, die de spreekbuis van de *oelama* werd:

“Verborgen vijand van de islam”; “De tweede Moesailma”; “*Dadj-djaal*”; “een leugenaar”; “zijn gezicht moet zwart gemaakt worden en een touw moet om zijn hals worden gebonden en een keten van schoenen over hem worden geplaatst en in deze toestand moest hij door de steden van India worden gevoerd”; “een satan, een slechtdoener”; “*Zindieq*”; “zeer schaamteloos”; “erger dan de *Dadj-djaal*”; “hij heeft de manieren van bruten en vuilophalers, nee, die van beesten en wilden”; “nazaat van Halaku Khan en Changez Khan, de ongelovige Turken, dit laat zien dat u werkelijk ...”

De literatuur die tegen Hazrat Mirza werd uitgebracht, was vergeven van zulke grove scheldwoorden en zelfs ergere dan deze; men kan geen beledigend woord bedenken dat niet tegen hem werd gebruikt, louter omdat hij beweerde de Beloofde Messias te zijn. Daarnaast werden er *fatwa's* tegen hem en tegen de leden van de Ahmadiyya Beweging uitgevaardigd, die verklaarden dat zij te onrein waren om een moskee te betreden en zelfs verklaarden dat hun dode lichamen ongeschikt waren voor een moslimse begraafplaats en die verkondig-

⁸¹ *The Founder of the Ahmadiyya Movement*, 19834 editie, p. 88-92.

den dat hun huwelijken onwettig waren en dat hun bezittingen een wettige roofbuit was voor anderen, zodat het geen zonde was om die door welke middelen dan ook af te pakken.

Het waren de *oelama* van deze soort tegen wie de Stichter van de Ahmadiyya Beweging streng optrad en indien hij hen zo nu en dan op dezelfde wijze van replek diende en onbehoorlijke namen gaf aan zulke ontoerekeningsvatbare mensen die alle gevoel voor fatsoen en correctheid hadden verloren, dan kan hij niet verweten worden volgens welke morele gedragscode dan ook. Zo schrijft hij in een van zijn laatste boeken:

“Die *oelama* van de latere dagen, die de Heilige Profeet de *Jahoed* (joden) van deze *oemma* heeft genoemd, zijn in het bijzonder die *Maulawi's* die de tegenstanders zijn van de Beloofde Messias en zijn gezworen vijanden zijn en die al het mogelijke doen om hem onbelangrijk te maken en hem een *kafier*, ongelovige en *Daddjaal* noemen ... Maar die *oelama* die niet tot die categorie behoren, wij kunnen hen niet de *Jahoed* van deze *oemma* noemen.”⁸²

Elders zegt hij, terwijl hij zijn houding uitlegt:

“Deze beschrijving die wij van hen geven, is niet op de rechten van toepassing, maar op de kwaadaardigen onder hen.”⁸³

Men kan niet ontkennen dat in de Hadies zelf in zeer sterke bewoordingen gesproken wordt over een bepaalde klasse van *oelama*. Zo worden in één hadies de *oelama* van de latere dagen beschreven als “de slechtsten van allen onder het hemelgewelf”, en wordt eraan toegevoegd: “Rampspoeden zullen van hen voortkomen en zullen

⁸² *Barahin Ahmadiyya*, deel 5, p. 114.

⁸³ *Al-Hoeda*, p. 68.

naar hen terugkeren”⁸⁴ Volgens een andere hadies is van de Heilige Profeet overgeleverd dat hij heeft gezegd:

“Mijn *oemma* zal getroffen worden door een tijd van grote beproevingen en de mensen zullen hun toevlucht zoeken bij hun *oelama* en zie! zij zullen zien dat zij apen en varkens zijn.”⁸⁵

Men is het er bijna unaniem over eens dat datgene wat gezegd werd over de slechts toestand van de *oelama*, uitgekomen is in het huidige tijdperk. Een korte tijd voor de Stichter van de Ahmadiyya Beweging schreef Nawab Sieddieq Hasan Khan in zijn boek, *Kasjif al-Lisām*, iets soortgelijks en erkende hij duidelijk dat men in de tegenwoordige tijd zonder meer deze toestand van de *oelama* kan aanschouwen. Het is in ieder geval zeker dat de ontaarding van de *oelama* en de komst van de Messias als gelijktijdige gebeurtenissen worden beschreven. Het is evenzo zeker dat de *oelama* in dit tijdperk de islam een zeer slechte dienst hebben bewezen door onderling te twisten en alle in de gemeenschap aanwezige energie te verspillen aan interne onenigheden en zich niet het minst zorgen maken om het leed van de islam zelf. Zij hebben hun belangrijkste plicht van het steunen van de zaak van de islam tegen de vijandige krachten helemaal veronachtzaamd en hebben die verder in diskrediet gebracht door hun kleingeestigheid in het ruziën onder elkaar over de meest onbeduidende zaken,⁸⁶ en hebben zo henzelf en de islam zelf,

⁸⁴ *Baihaqi*, Kitāb *Sjoe'b al-Imān*.

⁸⁵ *Kanz al-Oemmāl*, deel 7, p. 190.

⁸⁶ Er heeft in de moslimwereld een zeer felle strijd gewoed over de uitspraak van *Amin* die na de *Fatiha* in de gebeden wordt gezegd, waarbij de meerderheid van mening is dat die met zachte stem moet worden uitgesproken en een kleine minderheid, de Wahabi's, voorstaat dat die luidop moet worden uitgesproken. Hoe vaak is de heilige en serene sfeer van een gezamenlijk gebed niet verstoord geweest doordat knuppels ter hand werden genomen om een ongelukkig lid van de gemeenschap die toevallig *Amin* hardop had gezegd ervan langs te geven! Er zijn rechtszaken tot in de Hooggerichtshoven gegaan om het recht te beoordelen van een groep hun gebeden op te zeggen in bepaalde moskeeën die door moslims van een andere gezindte waren gebouwd. Maar zelfs dit wordt onbeduidend wanneer men te weten komt dat er een grote strijd werd gevoerd over de uitspraak van de letter *dād*, die sommigen uitspreken als *dād* en anderen als *zād*, waarbij de juiste uitspraak ergens tussen deze beide ligt, en dat er

waarvan zij de voorvechters zouden moeten zijn, het mikpunt van spot gemaakt voor de wereld. Toen deze mensen, terwijl zij op hun plicht werden gewezen, zich keerden tegen de man die aangesteld was om de islam naar triomf te leiden en allerlei soorten van beledigende woorden over hem heen stortten en zo het belangrijke werk dat hij moest volbrengen belemmerden, had hij het recht hen onwaardige zonen van de islam en, in geestelijke zin, de onwettige nakomelingen van hun grote voorvaderen te noemen.■

fatwa's van koefr zijn uitgegeven tegen elkaar over een punt, waaraan een persoon die een greintje verstand bezit geen aandacht zou besteden.

ISBN 978-90-5268-017-0

NUR 717